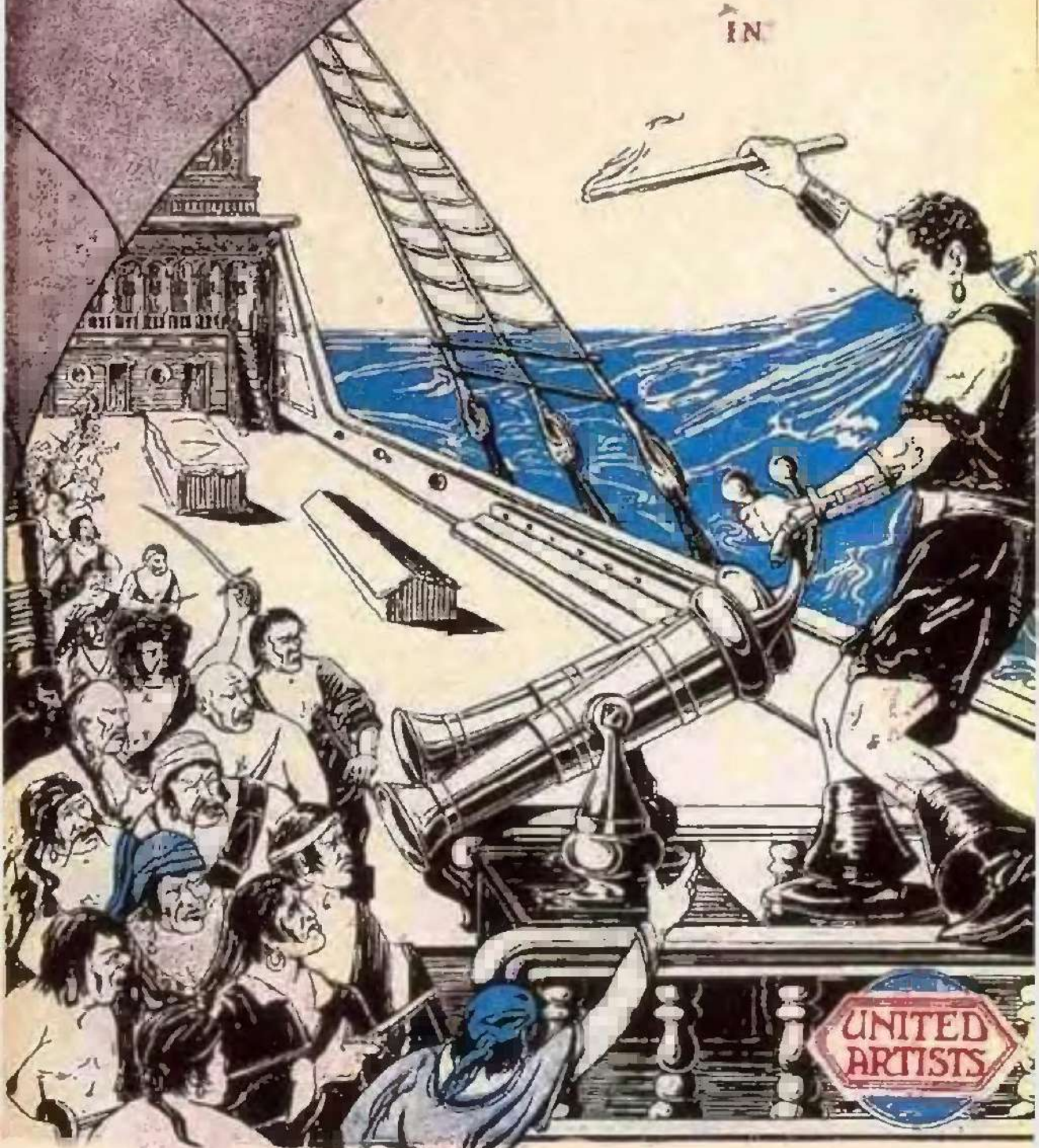

DOUGLAS FAIRBANKS

IN

PIRATUL NEGRU

PARTEA ÎNȚIA

CAPITOLUL I

CÂND PIRAȚII DUELEAZĂ

Numai doi oameni scăpaseră din masacru...

Aruncați din val în val, după incendiul care le cuprinse corabia, duși de flux spre plaja unei insule care se zărea în apropiere, — o enormă cupă verde înfiptă în ocean — ei esuară pe nisipul auriu.

Soarele de amiază, apăsînd asupra întregii naturi, face să crape pietrele. Nisipul se umflă și se răspîndea alene.

Aici, abordară cei doi oameni.

Cel mai tînăr își întinse tovarășul, lesnăi pe plajă. Apoi i se adresă, cu glasul slăbit :

— Tată, mă auzi ?

Mai putea oare tatăl să audă ceva? Marea spălase sîngele care i se scurgea din frunte. Totuși dintr-o rană mică și învelită, ieși un fir sibtire, roșiatic, care se rostogolea spre bărbie.

— Tată, ești salvat.

Muribundul, pe care soarele îl ardea puternic, deschise încet ochii. Privirea i se aținti înaltele, spre ceea ce fusese lumea ~~aceasta~~ și văzu obrazul fiului său.

Fiul surâdea. El repetă :

— Tată, ești salvat.

Salvarea pentru un muribund însemna că va trai, că-și va relua locul printre cei a căror inimă bate repede, că sufletul i se va deschide celor mai frumoase speranțe.

Bătrînul însa nu era salvat, deoarece el nu mai trăia decît putine minute. Surâse își ridică încet mîna și buzele sale murmură :

— Inelul.

Fiul înțelese. El atinse pe degetul tatălui său un inel de argint, reprezentînd un miel, forjat după maestria heraldica spaniolă, îl scoase ușor și îl strînsé apoi în podul palmei.

Asta fu aproape tot ceea ce se întâmplă în acel moment deoarece muribundul nu-și revenise, deci: pentru a se vedea murind.

Când totul se sfîrși, fiul lua trupul scump al tatălui său în brațe și îl duse ceva mai încolo, pe țărc, sub un palmier care își lăsa ramurile descurajate să plîngă pe pămîntul roșiatic al insulei tropicale.

Sub acest palmier, el săpă o groapă, scormonind pămîntul cu mâinile, și — acolo — depuse corpul mortului.

Jurămintele și promisiunile se fac, întotdeauna, deasupra mormintelor celor scumpi; nimic nu este mai solemn ca moartea, pentru că astfel se atinge, în treacăt, cu un deget, lumea eternă, unde toate cuvintele sînt scrise și unde toate promisiunile sunt reținute.

Și fiul, în genunchi lângă mica groapă în care zăcea ființa iubită, cufundată în somnul etern, își murmură jurămîntul.

— Jur, tată, că nu voi avea odihnă pînă cînd nu te voi răzbuna.

Și, pentru ca acest jurămînt să rămînă neșters, el săpă cuvintele pe care le pronunțase, pe o scîndură a corabiei cu vîrful unui fier ascuțit.

Apoi, revenind la viață — deoarece el era un om viu — o porni spre aventură.

*
* *
*

— Nebun blestemat !.. Triplă esență de imbecil. Elefant nenorocit ! Tu nu vezi că suntem într'un golf...

Căpitanul Calao care, așezat în spatele bărcii, lăsa să-i atarne mâna în apă, mai mult de plăcere decât pentru a și-o spăla de sângele care țâșnea, interpela cu acești termeni politicoși pe scoțianul Mac Tavish, șeful echipajului său, ce se așezase în partea din față a șalupei și inspecta împrejurimile insulei.

Mac Tavish trecea drept un om cu caracter violent, dar, deși era în serviciul lui Calao de peste treizeci de ani, el nu îndrăzni să răspunda stăpînului cu același gen de cuvine. Pentru acest scoțian matahălos, Calao era, după Dumnezeu, cea mai sfântă iubire a sa.

El bălbaia :

— Caut fundul... nu-l găsesc... din cauza acestor alge blestemate, cari mă încurcă...

El se aplecă, lăsându-și chipul să se oglindească în apă. La șaizeci de ani, Mac Tavish nu mai voia să-și împrăpăteze nicidecum memoria în ceea ce privește topografia acestor paragini, ci își dădea seama că vederea îi slăbește pe fiecare zi.

Căpitanul Calao se enervă și mai mult. Era un om care nu putea discuta liniștit. Blestemele isbucneau la el chiar și în mijlocul frazelor celor mai puțin furioase.

— Ți-au paralizat brațele, câine afurisit? scârșni el. Sau poate vâslele tale sunt de cașcaval că ți-e frică se lo afunzi?

Calao își șterse capul și fruntea cu o batistă de mătase, pe care o purta cu eleganță în buzunarul unei cămăși murdare. Îi plăcea cochetăria și nu uita nici odată să răpească victimelor sale tot ce era mai nou și mai frumos ca podoabă vestimentară. Și, întrucât el jefuia circa două corăbii pe lună se putea lesne socoti că batistele de mătase și cămășile de dantelă îl țineau cincisprezece zile, după care nu mai erau bune de nimic. Doar capul îi rămânea întotdeauna curat, deoarece era chei.

În barca de mai sus erau opt sau zece persoane, fiecare la postul său, Calao se găsea la pupă iar Mac Tavish la proră ; între aceștia doi, ceilalți bandiți se ocupau cu lucruri curente, unii vâslind iar alți supravechiând un imens cufăr de fier a cărui greutate justifică prezența a patru purtători solizi.

Alături de căpitanul Calao, atrăgea în special, atențiunea un tip cu figură posomorâtă, palid, cu ochii melancolici, care părea că nu se singhisește de viața înconjurătoare. Era complet îmbrăcat în negru. Cu toate ca părea cu mult mai distins decât tovarășii săi, nici acesta nu inspira încredere și, desigur că nici un om cinstit care l'ar fi cunoscut nu s'ar fi mândrit cu el. Dacă e adevărat că este bine să-i ocolim pe tăcuți pentru că aceștia sunt „oameni care-și mânăncă sufletul“, — după cum afirmă un poet arab — sua pentru că sunt periculoși tuturor aceluora cu care vin în contact, față de individul așezat lângă Calao era bine să te ții la cât mai mare distanță.

Omul nu vorbea aproape de loc și când făcea nu scotea decât un murmur slab, pe care ca să-l înțelegi trebuia să fi foarte atent. I se spunea El Hablador, deși acest nume semnifică, în arabă, un vorbăreț. Pe bordul vaporului pirat, El Hablador avea funcția de secund, în realitate, el conducea însă pornirile bestiale și cruzimile extraordinare ale piratilor. El Hablador nu se îmbăta cu vin sau rachiu, dar se părea că nici odata nu e sătul de sânge și de vieți omeniești.

Acum, el privea insula spre care barca înainta la fiecare lovitură de vâslă. Cu bărbia în mâini, ședea nemișeat, ca o statuie fixată în mijlocul corabiei. Nu dădea nici cea mai mică atenție blestemelor căpitanului și, deasemeni, rămânea nepăsător la știgătele lui Mac Tavish care, de cinci minute, îi cerea să privească în fundul apei din spatele corabiei.

Scoțianul sonda în fața, ceea ce nu-i era deloc ușor, intrucât nu avea decât o mână, celălalt fiind pierdută într-o luptă, mai de mult.

— Diavol împielit !... Scoțian afurisit ! strigă căpitanul Calao, n'ai găsit încă un loc ca să abordezi ? Ce, îți trebuie o plajă garnisită cu pene ca să poți depune o șalupă pe ea ?

Șeful echipajului nu răspunse la aceste noi cascade de insulte și făcu un semn vâslașilor. Aceștia se aplecară asupra ramei, barca făcu un mic ocol și intră ușor printr-un șir de stînci până lângă malul insulei, lăsând în urmă o dâră de spumă.

— Cufărul ! urlă Calao. Cufărul, animale fără suflet, strigă el oamenilor cari sărisera din barcă, înainte de a se fi oprit mergeau acum prin apă. Vâslașii apucară greaua casetă de fier și o depuseră pe mal, apoi așteptară noi ordine.

Căpitanul Calao, El Hablador și Mac Tavish se consultară un moment și apoi observînd o dună de nisip, marcată de doi sau trei palmieri care constituiau puncte de reper, dinainte cunoscute de ei, avansară în interiorul insulei.

Oamenii echipajului îi urmară.

Convoiul era compus din cinci indivizi. Primii doi, cari duceau cufărul, erau ban-

diți de speță ordinară și fără vreo importanță. Următorii doi, erau mai rafinați din toate punctele de vedere. Unul, înalt și slab, era numit Hermann. Atât. Celălalt, un malaez, i se spunea, fără să se știe de ce, Shakespeare. Acesta era, deobicei, însărcinat cu executarea lucrurilor hidoase; el era călăul corăbiei pirate.

Convoiul piraților era încheiat de un individ care înainta anevoe prin nisip, din cauză că, în locul piciorului drept, avea o bucată de lemn.

Acești opt oameni erau un detașament al vaporului - pirat "Gloria cerului", care se ducea să ascundă, sub comanda căpitanului lor, un tezaur, cu greu cucerit pe un vapor spaniol.

Soarele începea să apună, în dosul marilor palmieri. Căpitanul își grăbi pasul.

- Dacă întârziem, spuse el, va trebui să venim și mâine.

Și pentru a excita puțin imaginația oamenilor cari duceau cufărul el le promise câte treizeci de lovituri de biciu sau de băta, - după alegere - dacă continuau "să se târască ca niște păcătoși cari nu

se gîndesc niciodată la muncă și vor numai să mănânce și să doarmă". Spre bucuria piratilor însă, ajunseră la timp la locul ales de capitan și reperat, fără îndoială, cu mult înainte. Era un fel de oază, cu aspect odihnitor. O creastă într-o vale de dune, în fundul careia o gârliță — ce părea ca isvorește din mijlocul unor palmieri — făcea trei cercuri și apoi se pierdea misterios sub rocile roșii cari formau o punte naturală.

El Hablador, care privea rece acest peisaj, arătă un tamarisc uriaș.

Iată, spuse el, am ajuns.

Calao sufla și se stergea încontinuu, cu batista mare.

— Mulțumesc, Doamne! N-o să mai fie nevoie să venim și mâine.

Mac Tavish se dedică unei munci destul de curioasă. El făcu semn omului cu piciorul de lemn să se apropie, îl așeză la o extremitate a umbrei pe care o proiecta tamariscul și îi spuse:

— Caută!

Omul împinse piciorul său de lemn în nisip. Acesta nu intra decât cu greutate.

— Cauta în alta parte, reluă Mac Tavish.

De trei ori invalidul își reîncepu cercetările până când isbuti să descopere, sub nisip, locul gol pe care îl căuta.

— Săpați aici, continuă Mac Tavish adresându-se de astă dată mateloților.

Aceștia se puseră pe lucru și în câteva secunde o cavitate adâncă fu scobită. Shakespeare sări înăuntru și se afundă până la umeri. El se aplecă apoi și scoase o mică caseta de oțel pe care o întinse lui Mac Tavish. Scoțianul o deschise și scoase niște suluri: planurile locurilor unde piratii își aveau ascunse comorile.

Calzo puse mâna pe document, îl studie puțin și apoi porunci celor cari duceau cufărul să-l urmeze. El îi conduse dealungul râului până la un cot unde se opri și le dădu câteva indicațiuni.

— Intrați în apă și continuați să mergeți pe margine în aceeași direcțiune. Sub picioarele voastre veți simți niște trepte; coborâți-le. Când apa vă va ajunge peste cap, luați-o la stânga iar la al treilea pas urcați din nou câteva trepte și vă veți găsi într-o cavernă, unde veți da une cu-

fărul. Dacă v'o pune cumva dracul să nu vă duceți până acolo și să reveniți fără a vă fi împlinit misiunea, nu mai dau două parale pe pielea voastră.

Socotind că avertismentul era destul de puternic căpitanul Calao se dădu la o parte și începu să spargă, cu dinții săi puternici, nuci, cari trosneau în gura lui mare; cojile le arunca apoi în capul lui Mac Tavish. De altfel nici nu avea ceva mai bun de făcut până la înapoierea piraților.

El Hablador căscă și se întinse pe o stâncă. Nu găsea nimic, în jurul său, care ar fi putut să-l distreze. Mac Tavish se plimba, cu mâinile la spate, insensibil la soarele arzător. Ceilalți mateloți trântiți în nisip așteptau terminarea misiunii al cărei deznodământ ei îl cunoșteau dinainte. La eșirea din tunel a celor doi purtători ai cufărului apa începu să facă spume.

El Hablador, care supraveghea acest colț, se adresă, amar, căpitanului:

– E momentul.

Foarte liniștit apoi se îndreptă spre barcă de unde aduse două pistoale. Calao, la rândul său, scoase două pistoale din bu-

zunar și, răzând, se adresa tovarășului său:

— Morții nu vorbesc.

Gesturile celor doi oameni, trecura neobservate de ceilalți pirăți, deoarece procedaseră cât se poate de prudent. Purtătorii cufărului eșeau acum din gărlă și pirății urmăreau cu atențiune reapariția lor.

Calao atinse cu cotul pe El Hablador.

- Acuma?

El ridică arma și ochii pe primul matelot, al cărui spate i se prezenta ca o țintă perfectă. Peste mai puțin de o clipă el urma să tragă. Dar nu trase. El Hablador fu acela care-l împiedcă.

Capitanul nu era un prea bun observator. În clipa în care voia să înceapă execuția sumară, drept în fața lui, pe dună, apărură o ființă umană. Calao nu văzu însă nimic. El Hablador, al cărui ochiu viu sesiza cele mai mici diferențe într'un asemenea loc îi arată pe noul sosit.

Drace! făcu el. Un nepoftit.

Pe creasta, sus, omul rămase nemișcat. El ținea mâinile în șolduri, un picior înainte și privea surprins. Biata epavă omezească, purta un costum care nu-i făcea

nicidecum cinste. Haina sa, neagra, ruptă, îi lăsa bustul și brațele goale. Pantalonii, deasemeni negri, atârneau lamentabil pe picioarele sale mușchiuloase.

Făcându-și o idee aproximativă despre scena care se petrecea sub ochii săi, omul începu să coboare pe duna, fără a arata cea mai mică emoție.

Era aceasta insulă domeniul său? S'ar fi putut crede. Capul său mândru și gol, lăsa să atârne părul într'o dezordine simpatică. Noul sosit era un om ca de vreo douăzeci și cinci—treizeci de ani, dar aerul liber și poate încă alte lucruri neștiute îi înaspriseră trăsăturile, îi învârtoșaseră fizionomia.

Privirea îi era însă limpede și strălucitoare.

Capitanul Calao scoase un mormăit de nemulțumire. Lui nu-i plăceau nepoftiții. Fără să stea o clipă pe gânduri el îndreptă pistolul spre omul care se apropia cu pași mici. Acesta, văzând gestul piratului scoase un hohot puternic de râs și ridicând mâna în aer spuse:

Un moment camarade!

Apoi, ca și cum aceste cuvinte ar fi fost suficiente ca să-l apere de orice pericol, el continuă să se apropie nestingherit. Căpitanul Calao, Mac Tavish și El Hablador uimiți, nu scoasera o singură vorbă.

Nu mă așteptam să vă întâlnesc atât de repede, continuă noul venit. Vă credeam încă aplecați asupra dublonilor de aur, pe cari i-ați cucerit, astă noapte, pe *Maria-Nostra*.

— De unde ști asta? mormăi Calao.

— Da, de unde ști? întrebă și Mac Tavish al cărui aer era fioros.

Omul părea uimit.

— Dar e foarte simplu. ~~Me~~ aflam pe urmele aceleași afaceri, numai că eu, mai ghinionist, am ca șef, sau mai bine spus am avut, un om care se învârtăște un an în jurul unei epave înainte de a îndrăzni s'o abordeze.

Calao izbucni într'un râs spasmodic.

— Ha! ha! ha!, făcu el, fac pariu că ești din banda lui...

El Hablador îl prinse de mână, întrerupându-l.

Dacă acești om face parte dintr'o ban-

dă, spuse sub-șeful piratilor, să ne divulge el numele șefului său.

Noul venit privi o clipă în ochii celui care-i vorbise. Apoi, continuă încet:

– Fac parte din banda căpitanului Hurli.

Zâmbetul apăru din nou pe buzele căpitanului Calao.

– Asta voiam să spun și eu, izbucni el. E un om al lui Hurli, acest pirat de mântuială, care are apă de flori în vine în loc de sânge. Într-o zi când am să vreau să mă distrez am să-l spânzur pe acest cumsecade Hurli. Dragul meu, dacă vrei transmite-i din partea mea cele mai bune urări și o pereche de palme sdravene.

Căpitanul reflectă apoi un moment, se scărpină pe nas și continuă foarte serios:

– Totuș va trebui să te ucid și pe tine pentrucă ai venit să te amesteci în micile mele afaceri.

El își ridică iar pistolul. Dar omul în negru îi întrerupse din nou:

– Un moment, spuse el. Vreau să mă înrolez în banda voastră.

Mac Tavish căreia asasinatetele îi făceau silă și – trebuie s'o recunoaștem – pirateria nu-i plăcea decât în clipa când se

18

făcea împărțirea aurului cucerit trase din mâna lui Calao arma gata să se descarce în pieptul necunoscutului.

– Un moment căpitane, zise el, un moment. Ști bine că deocamdată îmi lipsesc oameni. Acesta ar putea să-mi fie de folos. Vrei să vii la noi tinere? continuă el adresându-se noului venit. Crezi oare că pe vaporul nostru ai să poți să trîndăvești? Trebuie să ne dai dovezi că ești capabil.

– Nici nu cer altceva.

El Hablador întrebă brusc:

– Și cum vrei să faci d-ta ca să ne dai aceste probe?

Tânărul aruncă o privire de jur împrejur și spuse :

– Foarte simplu; puneți-mă în fața celui mai bun spadășin al vostru.

Toți pirați, aflați acolo, se întrebară, repede din ochi. Hermann își duse, cel dintâiu, mâna la sabie dar n'o scoase din teacă deoarece străinul făcu un gest neașteptat. El se apropie de Calao, și îl palmui de două ori. Căpitanul piraților făcu o săritură înapoi scoțând în acelaș timp o înjurătură groaznică. În aceeași clipă, sabia

stralucea în mîna lui. Tânărul nu avea nici o armă; el găsi însă una în apropiere: aceea a lui Hermann. Calao era cuprins de un acces de furie răsbunătoare. Voia să vada sânge și nu accepta nici cea mai mică întârziere. El sări asupra adversarului său, cu sabia ridicată dar străinul se dădu la o parte și căpitanul intră furtunos cu capul într-o stîncă.

Necunoscutul începu să rîdă.

— Drace! făcu el, da fugi frumos căpitanule! Ai picioare mai lungi decît ale mele.

Începură să duzeze. Era sub soarele arzător, o luptă minunată. Nu se auzea, în imensa tăcere a insulei, decît clinchetul oțelului lovit de oțel. Pirații, așezați pe nisip în semicerc, urmăreau, cunoscători, lupta. Doar El Hablador, rămas în picioare, își mîngăia mustața și nu dădea nici un fel de atențiune acestui duel neobișnuit. Căpitanul se sbuciuma, în dorința furibundă de a-l găuri pe adversar de zeci de ori. De fiecare dată cînd ataca, el înjura teribil. Calao nu devenise căpitan al piraților prin protecție sau pentru că moștenise acest titlu.

El își cucerise galoanele singur și era un adversar de pentru ori cine. Mâna-i rapidă stătea spoziția brutalității sale. Dădea lovituri dure și nici nu murmura când era lovit. Forța îl ajuta să învingă, uneori, și adversari mai bine pregătiți decât el dar mai puțin rezistenți.

De astădată, având tot timpul în memorie cele două palme ale necunoscutului, el se repezi ca un nebun furios, atacând mereu, când cu sabia, în mâna dreaptă, când cu pumnalul, în stânga.

Celălalt, apărându-se, părea că dansează.

Pirații erau neobișnuiți cu baletele de scrimă. Priveau de aceea, cu uimire, un spectacol nemaivăzut până atunci.

Formidabilelor atacuri ale căpitanului Calao, necunoscutul o puneă supleța lui quasi miraculoasă. El se învârtea în piruete; sabia lui făcea un cerc uluitor, ca și cum ar fi desenat o dantelă fină în aer, iar pumnalul pregătit tot timpul pentru apărare dădea riposta la moment. Căpitanul se învârtea în jurul lui ca unul din acei tauri ce vor să se repeadă asupra matadorului în clipa în care privirea omului nu este

țigata asupra lui. Dar Calao nu descoperi niciodată acest moment. Îi se paru totuși că l-a qăsit. La un moment dat, adversarul său părea pierdut în contemplarea cerului; el fandă atunci împingand cu dreapta. Sabia lui însă nu întâlnește decât stâlca și se rupse dela mâner.

— O sabie pentru căpitan, domnilor. Doar nu voiți să dueleze cu un pumnal, strigă ironic noul sosit și spunând aceste cuvinte, apucă lama lui Mac Tavish pe care o aruncă lui Calao.

— E ceva mai mare decât a mea, continuă el, dar de data aceasta nu spun nimic.

Duelul reîncepu' parcă mai vesel, mai saltăreț. Dar, necunoscutul avea un fel curios de a duce acest duel. În loc să aiaze din față, el se învârtea în jurul căpitanului și, ridică sabia ca și cum ar saluta. Apoi o repezi violent înspre gâtul lui Calao. Acesta vru să se ferească făcând un salt înapoi dar se împiedecă și pierzându-și echilibrul se prăbuși cu pieptul în vârful sabiei adversarului său. Lama îi străbătu corpul dintr'o parte într'alta.

Căpitanul Calao încetase de a mai exista.

Omul în negru aruncă o ultimă privire fostului șef al piratilor, se învârti pe călcâie și, cu sabia plecată, se prezintă asistenței ca unui juriu de onoare.

– Ajunge? întrebă el adresându-se tuturor.
E o dovadă suficientă?

Lui Mac Tavish entuziasmul i se opri în gât, privind la El Hablador. Dar până la urmă, căzu pradă bucuriei care-l cuprindea întotdeauna la spectacolul unei dispute frumoase, în care, mai ales, el nu trebuia să se amestece și isbucni:

– Bravo! strigă el, bravo prietene. Asta spun și eu că este o mână rapidă. Ai să faci treabă bună sub comanda mea.

Nimeni nu se gândea să manifeste regrete la adresa căpitanului mort, să-l plângă, cât de cât. Un pirat mort nu valorează nici o ceapă degerată. Toți marinarii erau sub influența palpitantului spectacol desfășurat sub ochii lor. Omul în negru întrebă din nou:

– Deci, ajunge?

Mac Tavish se pregătea să răspundă afirmativ, când, în aceeași clipă, El Hablador replică:

– Nu.

Toată lumea se întoarse spre secund.

— Nu, continuă acesta: cu vocea groasă, nu e suficient să știi să dansezi și să dădești ca să devii un gentilom al mării. Dacă asta e tot ce poți să ne arăți, va trebui să-ți cauți o altă meserie.

Omul în negru râse, din nou.

— Perfect, răspunse el, nici eu nu vreau decât să vă arăt și mai mult. Astfel sper că vom ajunge să ne înțelegem. Ce părere ai avea despre mine dacă a-și reuși să capturez singur, fără nici un ajutor, prima corabie care ne va eși în cale?

Mac Tavish clipi din ochi, mirat.

— Singur? Ce yrei să spui?

— Vreau să spun că am să pun, eu singur, mâna pe cea dintâiu navă cu care ne vom încrucișa pe drum. Veți rămâne toți pe bordul corăbiei voastre până când eu voi reduce la tăcere întreg echipajul și voi culege bogățiile aflate acolo.

El Hablador, zâmbi ironic și lăsă să-i scape un cuvânt ofensător:

— Fanfaronadă.

Invingătorul capitanului Calao, deveni deodată serios, aproape sever și plantându-se în fața secundului, cu un aer care părea că nu mai rabda o a doua insultă, spuse:

Domnule, afla ca eu nu spun prostii
am statat si ca voi aduce in fata d-tale pri-
mul vas care va trece prin apele noastre. A-
cesta va fi omagiul meu către onorabila dvs.
corporatie

El Hablador nu raspunse. El isi spunea
ca acest nou tovaras n'a câstigat încă
partida

*

*

*

În clipa în care trupa ramasa fără ca-
pitan urma să se imbarce în mica şalupă.
El Hablador se adresa învingătorului, de
asta dată fără nici o ironie aparentă:

Sper că n'ai nimic împotriva dacă voi
prelua comanda corăbiei?

Tânărul se înclină, politicos.

Voi fi încântat să ascult, azi, de or-
dinele d-tale. Măine, desigur, ne vom în-
cerca şansele.

El Hablador dădu din cap, afirmativ,
caşicum n'ar fi observat înalta concurenţă
a celuiălt.

Si cum va trebui să te numim?

— Mi s'a spus în totdeauna *Piratul Ne-
gro*, nu văd de ce mi s'ar spune aici altfel.

Apoi mica îmbarcațiune se îndreptă spre "Gloria Cerului"...

CAPITOLUL II

Prima aventură

Piratul Negru fu primit pe bordul corăbiei "Gloria Cerului" în mai multe feluri. Căpitanul Calao strânsese, în plimbările sale pe mările Sudului, unde își căuta prada, o frumoasă colecție de șnapani. Nu lipsea nici clasicul bandit, tatuat în toate chipurile și cu toate ornamentele cari se pot ivi în imaginația unui om de pe coastă.

Se remarcă pe "Gloria Cerului" oameni din toate rasele lumii.

Scandinavi, blonzi, care se încurcău în limba spaniolă și cari formau un grup izolat, după ce lupta înceta. Francezi, iuți la luptă și mari amatori de petreceri; germani vijelioși cari se băteau adesea între ei; englezii, dezertori de pe marile bastimente americane.

Printre aceștia, spaniolii erau cei mai numeroși, așa că isbutiră să impună limba lor, ca oficială, pe bordul corăbiei.

Când Piratul Negru urcă pe bord, un chef monstru începu și amenința să se prelungească târziu de tot în noapte. Fiecare colț al navei era amenajat ca pentru sărbătoare sau ca pentru o orgie, la care toți pirații trebuiau să participe.

Bărcile trimise pe uscat aduseră cărnuri și băuturi costisitoare.

Pirații, arare ori strângeau averile culese prin fructuoasele lor escapade. Aurul, bijuteriile, vestimentele bogate erau așezate într'un cufăr care nu părasea nici o clipă locul asigurată fiecăruia în cală sau în depozit. Câteodată, spre sfârșitul vieții, piratul îmbogățit abandona corabia și se ducea să trăiască după pofta inimi în țara sa de origină. Dar cei cari reușau să realizeze, la bătrânețe chiar, această dorință a fiecăruia dintre ei, erau rari. Cea mai mare parte dintre pirați își sfârșeau cariera într'un chip nefericit: spânzurați de spanioli, uciși în vreo luptă sau masacrați chiar de căpitanul lor.

Astfel recrutarea de noi elemente nu se oprea niciodată.

Se întâmplă uneori ca să fie primită în

bandă câte o întreaga ceată de dezertori ai unei companii maritime, dezertori ce veneau să se pună sub protecția aventurierilor, după ce fuseseră jefuiți de cei cărora le deveniseră tovarăși.

Altzori, voluntarii erau rari și atunci căpitanul Calao cu greu isbutea să-și completeze echipajul, decimat în vreo luptă.

În clipa când începe povestirea noastră, echipajul corăbiei „*Gloria Cerului*” era redus la minimum. Atacul asupra unei corabii olandeze care fusese bine apărat făcuse goluri numeroase printre cei trei sute de vlăjgani ai lui Calao. Acum abia dacă mai erau două sute la un loc. Ceeace era foarte puțin pentru un pirat faimos, unul care ajunsese temut pe toate coastele Africii și Americii centrale.

Mac Tavish era deci încântat de sosirea acestui nou tovarăș, în care simțea că se găsește ștofa unui comandant și, mai ales, pentru că îl ura pe El Hablador. El îl prezintă pe Piratul Negru în termeni elogioși și oarecum exagerați. Făcând semn să se oprească petrecerea, pronunță acest mic discurs:

— Prieteni, iată un tovarăș ale cărui

brațe sunt la dispoziția noastră. El lovește mai tare decât noi toți împreună, și e mai șmecher decât toată banda noastră la un loc.

Strigăte de ură se ridicară în aer.

Mulți se adresară Piratului Negru chemându-l la masă, dar Mac Tavish făcu din nou semn să se facă liniște.

— Camarazi, zise el, acest om nu e făcut să mănânce și să bea cu voi. El este un șef, a cărui valoare o veți aprecia curând. Ne-a promis să pună singur mâna pe prima corabie care ne va eși în cale. Și își va ține cuvântul.

Se făcu un moment de tăcere. Lăudăroșenia era evidentă și aști oameni cari știau cât de greu se poate ține piept unui echipagiu curagios, luară discursul drept o glumă. Privirile tuturor se fixară asupra lui El Hablador, așteptând să vadă dacă acesta adaoga ceva, dar secundul se retrase în cabina lui fără să spuie vre-un cuvânt.

Mac Tavish ridică vocea și agitând singurul său braț valid, îi arătă pe Hermann și Shakespeare care voiau să se ducă în-

tr'un colț mai retras .

– Întrebați-i pe ei cum l'a curățat pe Calao, în doi timpi și trei mișcări.

Era prima aluzie asupra dispariției șefului și ea cauză o oarecare agitație. Toți acești oameni erau incapabili să conducă singuri și acum când se știau fără stăpân erau zăpăciți. Pirații au capul înfierbântat și nu știu să se dirijeze dacă unul dintre ei nu-și asumă sarcina de a guverna.

- Dacă căpitanul Calao murise, cine se va însărcina cu conducerea lor?

O clipă, toți încetară să bea. Dispariția șefului izbuti un lucru extraordinar: ea tăie setea gâtlejelor celor mai înfierbântate din lume. Gloria lui Calao nu conta de loc. Dacă murise, diavolul să aibă parte de sufletul său. Dar cine se va ocupa acum de ei?

Un vlăjgan înalt, îmbrăcat în costumul strălucitor al unui senior spaniol, se ridică în picioare și întreabă:

– Cine va comanda acum, aici?

Mac Tavish se freacă pe nas. Deocamdată nu voia să se declare inamic al Secundului, deoarece era un om prudent. Din fericire, Piratul Negru îl scoase din încurcătură.

Cu brațul ridicat, siluetă amenințătoare pe fondul roșiatie al orizontului aprins de crepuscul, el spuse cu o voce puternică:

— Eu

Pirații nu vedeau nici un inconvenient în asta. Dar, în aceeași clipă, dela prora corăbizi, o altă voce răspunse, o voce mai lentă, mai moale, pe care fiecare pirat o cunoștea bine.

— Nimeni nu va comanda aici. Eu voi conduce în calitate de secund și îmi asum răspunderea atâta timp cât echipajul nu va alege pe altcineva, prin vot, după obiceiul nostru legitim.

Toate privirile se întoarseră spre prora, unde El Hablador ședea alene pe balcon. Secundul le sugera ideia de a-și alege ei singuri comandantul și în asemenea ocaziuni, întotdeauna, se produc mai multe lovituri de teatru de cât este nevoie.

Un tânăr pirat, ambițios și probabil cu chef, se ridică brusc și pronunță, amenințător:

— Intrucât Calao e mort mă propun în locul lui. Am acest drept deoarece eu

sunt acela care l'a curățat pe capitanul ultimei corăbii abordate.

El Hablador duse mâna la centura de unde își scoase pistolul cu care ținti spre tânărul pirat. Glonteile porni. Omul lovit în plin, se prăbuși într'un lac de sânge. Nimeni nu sări să-i dea nici cel mai mic ajutor.

— Nimeni n'are drept să vorbească înainte de a-i fi sosit timpul, mai spuse El Hablador dispărând iar în cabina sa.

Toate privirile se întoarseră din nou spre Piratul Negru.

— Exact, spuse acesta, nimeni nu trebuie să vorbească înainte de a-i fi venit ora, dar această oră va sosi foarte repede, dacă aveți puțină răbdare. Vă voi arăta lucruri pe care nu le-ați văzut niciodată, veți bea și veți mânca cum n'ați avut niciodată prilejul și vă voi îmbogăți cum n'ați sperat că se poate. În așteptare, beți în cinstea mea.

Aceste cuvinte merseară drept la inima piratilor. Omul știa să vorbească acestui gen de indivizi și își câștigă din prima clipă toate simpatiile.

Mac Tavish găsi pentru noul său prieten un colț liniștit pe bordul *Gloriei Cereale*. Așa se făcu că Piratul Negru își stabilă cartierul general, la doi pași de cabina lui El Hablador. Iar când seara coborî, cuceritoare și sosi vremea de culcare, în cadrul strimt în care zăceau amestecate cuverturi brodate și saci cârpiți, el se ruga, repetând jurământul față de care se legase:

— Tată, prieteni, veți fi răsbunați!

*

*

*

La trei zile după sosirea Piratului Negru se semnală apropierea unei corăbii.

Norocul îi favoriza pe gentilomii marilor. Corabia care se apropia avea pânze mari, galbui, pictate cu pajură și ornamentate cu cel mai bun gust. Era o corabie spaniolă care se îndrepta spre America și pe care vântul greu o ducea minunat.

Pirații cu ochiul exersat recunoscuseră că, trebuia să fie o navă enormă, după felul cum lua vântul în față. Castelul de pe puntea din spate se ridica la peste cincisprezece picioare, ceea ce dovedea bogăție.

Imediat ce nava fusese semnalată, Mac

Tavish porni să-l caute pe Piratul Negru. Era cam neliniștit, în cezace-l privea pe noul său prieten, deoarece ocazia care se prezenta i se părea foarte periculoasă. Și intrucât el fusese primul care își manifestase entuziasmul față de scrima Piratului Negru, în caz că acesta va eșua, risca să-și atragă cruda răsbunare a secundului. Mac Tavish, știa foarte bine de ce este capabil El Hablador.

Piratul Negru îl primi însă cu bucurie exaltată.

— Ce-i cu mutra asta de găină supărată, pe tine? întrebă el.

Șeful echipajului se frecă pe nas.

— A apărut o corabie în larg.

— Ei și?

E o corabie uriașă.

— Cu atât mai bine.

— O corabie care are, cu siguranță patruzeci de tunuri de douăsprezece și douăzeci de tunuri de opt.

— Asta nu mă sperie deloc. Dimpotrivă..

Mac Tavish nu putu să-și ascundă admirația care îl cuprinsese și rămasese cu gura căscată. Apoi, deoarece Piratul Negru is-

bucni în răs, văzându-l astfel, întreabă:

– Și când ai să pui mâna pe vas?

Piratul Negru, sărind pe fereastră ca să nu mai trebuiască să facă un ocol, îi răspunse zâmbind:

– Imediat.

Toate pregătirile fură făcute repede.

Tânărul ceru să i se dea o barcă a "*Gloriei Cerului*", se înfășură într'o manta și coborî pe scara de frânghie. Apoi se îndreaptă, cu barca, pe drumul corăbiei care se apropia, desfăcând o plasă de pescar.

El Hablador urmărea, cu atenție, aceste preparative. El nu mai apăruse pe bord de când Piratul Negru se afla acolo. Acum când acesta plecase, eșise pe punte, în mijlocul oamenilor, cari se pregăteau să guste rarul spectacol care le fusese promis. Așezați pe butoiașe și pe lăzi, ei nu lăsau o clipă din vedere prada care se apropia și care urma să le cadă în mâini fără ca să trebuie să tragă un singur foc de armă și fără să riște cea mai mică rană. Vaporul-pirat era ascuns într'un mic golfuleț așa că nu putea atrage atenția spaniolilor.

Dar El Hablador turbură liniștea.

– Ce-i tâmpenia asta? strigă el. Doar n'o să lăsăm această corabie bogat să ne scape... Fiecare la postul său. Tunari, atențiune.

El lovi pe vreo câțiva cari se găseau în apropierea lui, pentru ai trimite mai repede lângă tunuri.

Deobicei, atacul piraiilor începea în primul rând cu o salvă de artilerie.

Echipajul lui Calao părea să se trezească. El Hablador era temut și ascultat pe bord. Alene, doi tunari se ridicară de pe scaunele lor improvizate și se apropiară de tunuri. Dar, Mac Tavish pricepu planul secundului și interveni la timp.

– Ce înseamnă comedia asta? strigă el ca un turbat scoțându-și pistolul. Condițiunile stabilite să fie respectate. Dacă Piratul Negru n'o să poată pune mâna pe corabie, vom avea destul timp să o abordăm noi. Oricând putem să-i dăm un sfert de oră avans.

Echipajul, mulțumit că nu-i scapă spectacolul extraordinar, strigă entuziasmat:

Desigur, un sfert de oră îi putem acorda.

*

*

*

Piratul Negru continua să pescuiască când i se strigă, de pe puntea din față, să se ferească, din drumul corăbiei regale. El se grăbi să-și strângă plasa, pe care o luase de cu vreme la el și scoase peștele prins. Nimeni nu se temea astfel de el. Un pescar, izolat, la două leghe de coastă nu inspira nici o frică marinarilor spanioli.

El dădu câteva lovituri de vâslă și se găsi, astfel, dealungul corăbiei.

Cineva îi strigă, de pe bord:

Noroc, la pescuit.

El își scoase pălăria și salută.

Mulțumesc. Sper să pescuiesc, în curând, ceva foarte bun.

Corabia trecu, dusa repede de vânt. Când fu în dreptul castelului de pe puntea din spate, Piratul Negru vâsli puternic ca să se apropie de navă, și se lipi aproape de ea, riscând chiar să fie sfărâmat la cea mai mică clătinare a vaporului.

Era tocmai ceea ce voia.

În clipa când barca lui se găsea în dreptul cârmei, tânărul apucă frânghiile de direcție, două coarde groase, cari leagă cârma de roată. Acestea erau două frânghii enorme cari, pornind dela tăișul corăbiei urcă spre punte prin două găuri făcute în partea din spate a tabloului de bord și cari servesc la darea direcției corăbiei. Ele erau absolut necesare pentru a conduce vasul deoarece cu ajutorul lor isbutea cârma să miște vasul la dreapta sau la stânga. Piratul Negru se cățără și, cu agerimea unei maimuțe se lăsa suspendat, ținându-se cu o mână de bord. Își scoase cuțitul și începu să taie frânghia din stânga. Astfel cârma devenea insensibilă pentru această direcție. Dar, nu terminase. Trebuia să conducă vaporul spre micul golf unde așteptau pirații. Deaceia corabia spaniolă trebuia să-și schimbe direcția chiar în contra voinții căpitanului ei.

Piratul Negru se dedică deci unei munci al cărei efect produse o puternică uimire asupra omului de la cârmă, care nu pricepea ce se întâmplă cu corabia sa, devenită brusc atât de capricioasă. Piratul, ținându-se prins

cu ajutorul picioarelor de vârful corăbiei, cu capul în jos, trăgea cu toate puterile de frânghie și reuși astfel să obție mișcarea cârmei spre unghiul de care avea el nevoie. După aceea înodă frânghia stângă ca să nu se mai poată mișca și altfel prima manevră era făcută.

Corabia părăsi drumul drept și se îndreptă spre golful în care așteptau pirații.

Rămânea, totuși, să facă ceea ce era mai greu.

Cu toate că nu se auzea prea mare aglomerație pe bordul corăbiei, Piratul Negru știa că toți sunt uluiți din cauza șireteniei pe care o întrebuințase. Acum tot cu viclenie trebuia să lucreze dacă voia să câștige partida.

Rămase o clipă, o singură clipă, să se gândească. Pentru el cea mai bună soluție era să intervină în mijlocul unei probleme exact în momentul când aceasta se punea. Acest băiat, care dovedea îndrăsneală atât de neasemuită în executarea acestui proiect temerar, părea că face un joc de inteligență. Nici o secundă el nu se întrebase cum se desfășura aventura. Voind cu orice preț să

capete un ascendent irezistibil asupra celor
ce urmau să devină tovarășii săi, el a fi-
făcut și alte lucruri uluitoare, dacă era ne-
cesar.

În spiritul său avea un singur scop. În
inima lui, o singură răsbunare. Și un om
poate ajunge departe când este condus spre
un scop unic pentru care depune toate pu-
terile sale, toate energia lui, toată inteli-
gența lui.

— Și acum, își zise Piratul Negru, să
ne ocupăm de omul de la bară care de-
sigur că trece prin momentele cele mai ciu-
date din viața lui.

El alunecă dealungul bastingajului la ex-
terior și sări pe punte, cu privirea ținută
spre duneță, unde se afla cârma. Cezace
văzu îl sili să izbucnească în râs. Ma-
telotul-cărmăciu seceea zăpăcit. El privea
cum nava merge după gustul ei și, prin-
tr'o taină oarecare, se apropia de coastă.
Omul suceea roata, din toate puterile sale,
spre stânga și spre dreapta, fără nici un
rezultat.

Piratul Negru socoti că e timpul să în-
tervină și se repezi pe duneță din trei sau

patru salturi. Ajuns aici, el se aruncă asupra marinarului pe care-l reduse imediat la neputință, legându-l de catarg și punându-i un căluș în gură.

— Fii cuminte, prietene, îi spuse el, și n'o să pățești nimic. Altfel nu răspund de tine... Așa, să-ți mai fac un nod ca să nu cazi în apă, și treaba e gata...

Marinarul apucase să strige după ajutor dar, la ora aceea, pe vasele spaniole toată lumea dormea, făcându-și siesta. Nimeni nu-l auzise. Piratul Negru se putea deci așeza, fără grije la lucru.

-- Drace! murmură el e timpul să oprim aceasta sau se va duce nițeluş prea

Singur era imposibil să poată strânge toate pânzele și nici să cheme echipajul în ajutor nu se putea. El aruncă o privire în sus și văzu pânzele întinse. Fluerând, cu ușurința unui acrobat, el se cățăără pe catarg, arătându-se în vederea tovarășilor săi, cari cu greu se reținură să nu-l apleade. Manjera sa de a opri un vapor era uluitoare. După ce atinse vârful catargului în locul unde prima prăjină așe-

zată de-alatul susține prima frânghie, el se instalează comod. Aruncă o privire de admirație de jur împrejur și apoi se puse pe muncă serioasă. Își scoase cuțitul din buzunar și, fără grabă, începu să taie prima pânză, care-i alunecă cu un fășăit de mătase pe la ureche, prăvălindu-se în mare.

Urmă a doua, a treia și a patra pânză.

În aceeași clipă însă, el observă o oarecare mișcare pe punte. Primele strigăte ale omului de la bară deranjaseră pe câțiva marinari mai puțin adormiți. Aceștia eșiră pe punte și constatară cu uimire că tovarășul lor stătea legat de catargul cel mare, cu un căluș în gură.

Cine era agresorul?

Piratul negru se descoperi, singur.

Agitând brațele în aer, el se ridică în picioare pe prima verigă și strigă, foarte vesel:

– Pe aici, băeți.

Marinarii corăbiei nu cunoșteau decât un singur fel de a se cățăra; acela de a se servi de frânghii. În același mod voiau și acum să ajungă până la acest inamic care nu le inspira nici o teamă deoarece era singur.

Totuși, în momentul în care crezură că au pus mâna pe el, Piratul Negru se lăsă să alunece dealungul pânzei cele mari, tăind-o în două cu cuțitul. Era un act de curaj și de agilitate. Trupa de marinari se năpusti din nou spre el. Dar nici de astă dată nu isbutiră mare lucru. Fără cea mai mică emoție, omul a cărui îndrăsneală îi uimea pur și simplu, se apucă de capătul unei frânghii cu care își făcu vânt în cealaltă parte a corăbiei. Aici, el puse piciorul pe bara balcoanelor și începu, deacolo, să ție un discurs.

Puntea corăbiei se populă și era normal ca Piratul Negru să vrea să uluiască mulțimea. El se exprimă în termeni politicoși, afirmând că e fericit să poată face cunoștință cu lume atât de selectă.

– Ertăți-mă totuș, continuă el, că sînt nevoit să fac anumite stricăciuni navei dvs. Scopul meu o să-l aflați în curând.

Desigur că aceste scuze nu făcură nici o plăcere spaniolilor.

Piratul Negru nu urmărea însă decât să le sustragă atenția dela vasul - pirat, spre care se îndreptau vijelios.

O adevărată vânătoare după acest om extraordinar, începu O vânătoare care a constituit cel mai frumos spectacol dat vreodată în fața unor marinari.

Încălecând parapetul balconului pe care se afla, Piratul Negru sari aproape de un mic tun de bronz ce servea doar pentru minnevre. Apucă o frânghie care atârna dela înălțimea catargului cel mare, făcu un nod solid și sări să apuce cealaltă extremitate a frânghiei, împingând totodata tunul care se prăbuși în mare. Grație acestei mișcări el fu ridicat în aer, până în vârful catargului de care se prinse solid. De acolo, de sus, putea să braveze echipajul care se strânsese pe punte. Peste o duzină de marinari, se uitau furios la el și-l amenințau cu pumnul. Se hotărî să-i pedepsească pe toți în bloc.

— Nu-mi place să vă văd în halul ăsta de turbare, zise el adresându-se tuturor. Prindeți asta.

Vorbind, ei tăia legăturile ultimei pânze care se prăbuși peste marinari acoperindu-i complet. Sări apoi, cu ușurință, lângă grup și începu să înfășoare o frânghie în jurul

pânzei care prindea astfel, fără posibilitate de a scăpa pe cei douăsprezece marinari.

Înlăturase astfel orice pericol imediat, de oarece niciunul din cei prinși sub pânză nu putea să-i facă vre-un rău.

Afacerea devenia serioasă.

Căpitanul corăbiei pricepuse că ceva extraordinar se petrece pe bord. După ce trimisese pe secund de câteva ori să vadă ce se întâmplă pe punte și mai ales după ce i se raportă că un singur pirat a pus mâna pe corabie, el se hotărî să iasă afară, din cabina unde își făcea siesta.

Toată lumea era acum trează pe vas. Nimeni însă nu putea să pună mâna pe acest diavol care cucerise bastimentul. Și nimeni nu-și dădea seama că e suficient să întoarcă privirea spre dreapta, la zece pași, ca să vadă vasul-pirat pe care două sute de șnapeni așteptau pregătiți a-bordarea; toți credeau că un singur individ nebun luptă împotriva lor.

Piratul Negru, între timp sărise în dosul a două tunuri pe care le îndrepta spre ceilalți marinari ai corăbiei, și îi ținea în respect.

Căpitanul era un gentilom care făcuse multe acte de bravură; acum însă se vedea pus în imposibilitate de a lupta, fiind luat prizonier chiar pe propria sa corabie. Oamenii săi eșisera, la posturi fără arme și, astfel, deveniseră o pradă ușoară.

Piratul Negru, continuând să ție la respect echipajul, strigă piratilor cari priveau amuzați:

— Ohe! băeți! Săriți și puneți mâna pe vas.

El calculase exact și nava spaniolă se alătură de corabia piratilor. Adusese, deci, prada la domiciliu după cum promisese.

Un ura formidabil izbucni. Se părea că pirateria întreagă îl glorifică pe noul sosit drept șef incontestabil și necontestat, cel mai vesel bandit al mărilor de sud.

În acest timp, Piratul Negru putea să distingă în mijlocul celor două sute de asasini pe amicul său, Mac Tavish, care agitănd cu singura lui mână o pânză galbenă, zâmbea mulțumit. El îi strigă, puternic:

Spune-le să nu strice și să nu arunce nimic în mare.

Era un om econom și se temea ca frumoasa corabie a spaniolilor să nu fie cumva văduvită de câte ceva pe care tovarășii săi să nu pue mare preț.

Când cele două vase ajunseră unul lângă altul, valul de pirăți se abătu pe punte cu strigăte de triumf.

În câteva clipe întregul echipaj al corăbiei spaniole era legat și pus în imposibilitate de a mai mișca. Peste treizeci de oameni fură legați în jurul catargului cel mare. Restul fu închis în cală și în boxe.

Apoi începu jefuirea averilor aflate pe corabie.

Curând, vasul abundent încărcat, prevăzut cu tot ce era mai confortabil, cu vinuri, cu carne, cu podoabe frumoase, cu dubloni și obiecte de argint și aur, era mai gol decât în clipa în care fusese lansat pe mare. Mac Tavish organizase această descărcare cu o pricepere remarcabilă și, își rezervase o parte însemnată din pradă.

El Hablador urcă ultimul pe bordul corăbiei capturate. Secundul vasului-pirat „*Gloria Cerului*” era obligat să accepte a-veea care cădea plocon bandei de nu-l

felicită de loc pe autorul formidabil ei isprăvi. Ar fi fost o prostie să-și neglijeze prerogativele. Ofițerii pirăți nu iau niciodată parte la atac ci se mulțumesc să supravegheze organizarea; împărțirea prăzii se face mai târziu, de obicei pe plaje sau chiar pe punte. El Hablador parcursese cu un aer morăcănos corabia spaniolă capturată. • El nu găsea nimic de care să se poată lega și, deci, să aibă motiv de a dojeni, cezace îl supăra nespus.

Piratul Negru, în picioare, lângă catargul cel mare, nu avea de lor aerul de a se îmbăta de gloria bravurii sale. El privea scena bănuitor și câteodată, arunca o privire teribilă asupra bandiților deslănțuiți.

Nimeni, din fericire, nu-i dădea vreo atențiune. Deodată, el îl văzu pe El Hablador, și începu să-l observe atent. Secundul se plimba încet pe punte, fără să dea nici cea mai mică atențiune nefericiților spanioli, legați în jurul catargului. Ajuns, în fața scării care ducea la dunetă, privirea îi fu atrasă de mânerul sabiei unui ofițer legat de mâini și de picioare. Sabia aceasta

ii plăcu. Era o armă de mare senior, cu garda lucrată de un artist. El Habledor o trase afară și o compară cu a lui. Sabia spaniolului era foarte frumoasă, dar lama i se păru prea puțin suplă. Ar fi vrut să-și dea seama de valoarea ei în timpul unei lupte. Ar fi vrut să știe cum pătrunde în corpul unui om. Scuturând-o, o auzi văjăind și o puse în pieptul proprietarului ei legitim. Apoi, fără să clipească, împinse.

Crima aceasta fusese făcută, la rece, cu o cruzime nernaipomenită, dovedind la ce grad de bestialitate ajunsese secundul.

Piratul Negru văzu acest asasinat și se ridică. Nu avea dreptul să intervie. El era cel care o voise. Și asta era încă nimic față de ceea ce se pregătea. Malaezul Shakespeare apucase un butoiș cu pulbere de dinamită și lăsă să se scurgă un fir subțire de jūr împrejurul catargului cel mare, de care erau legați marinarii, și pornea cu el, pe scară, în jos, spre magazia cu muniții. Aștepta ca toți piratii să termine căratul pentru a da foc prafului de pușcă care va arunca corabia în aer.

Omul lovit de către El Habledor agoniza.

Piratul Negru, se îndreptă din şale, ~~şi cu voce~~ puternică se adresează mulţimii:

– Camarazi!

Piraţii se opriă. Ei sunt, deobicei, oameni cu spirit obtuz şi nu se gândesc decât să poată obţine maximum de profit dintr'o captură. Acest lucru îi făcu să se oprească şi să se întoarcă spre Piratul Negru, care adaogă:

– Am să vă fac mai bogaţi decât toţi regii pământului.

Îl înconjură. Acest flăcău dovedise atâta ingeniozitate că, acum erau dispuşi să-l asculte şi să-i urmeze sugestiile. Adreându-se lui Shakespeare, care continua pregătirea funerariilor corăbiei spaniole el strigă:

– Opreşte-te.

Mac Tavish aşezat în primul rând, vesel de-a vedea că protejatul său capătă un asemenea ascendent asupra bandei, râdea, la ideea unei noi invenţiuni.

– Ce naiba mai vrea să ne arate, diavolul acesta?

Piratul Negru căuta însă să câştige timp. De fapt nici el nu ştia ce urmează să spuie

și proceda astfel doar pentru a cucerii câtava minute și a întârzia ora masacrului. Voia ca toată lumea să stea în jurul lui și, privind în toate părțile corăbiei, îi chemă pe cei cari nu veniseră. Pe când privirea lui se îndrepta spre dreapta, unde se aflau apartamentele ofițerilor și ale pasagerilor, el observă un lucru neobișnuit.

Mai mulți piraiți se băteau în jurul unei tinere femei.

Credea că visează.

Cum se explica că o femeie, se afla pe bord, fără să fi fost descoperită până acum? Și totuși asta era realitatea. Nu putuse asista la toate detaliile aventurii, și nu știa deci ce s'a întâmplat.

În momentul în care, unul din bandiți, un turc numit Mohammed Pleșuvul, trecea deasupra bastingajului, pentru a ascunde o mică pradă pe care, contrariu legilor pirateriei, voia s'o oprească numai pentru el, în loc s'o verse tributului general, el văzu printr'un gemuleț, într'una din camerele corăbiei, o scenă ciudată.

O servitoare deschise un placat ascuns în perete ținând un pahar în mână. O altă

mână, albă, apucă acest pahar și se retrase. Mohammed Pleșuvul întrezări aici o pradă mai bogată. El coborî în cabină și, debarasându-se de servitoare cu o lovitură bine aplicată, se îndreptă spre placatul secret. Îl deschise și în fața ochilor săi apăru o fată de o rară frumusețe. Mohammed Pleșuvul nu-și pierdu vremea cu o curte oficială. El o luă pe tânăra fată în brațe și o trase spre el. Spera s'o facă soția lui acolo, deoarece știa bine că nu va putea ascunde multă vreme un asemenea gen de pradă, față de tovarășii săi. Din nefericire, un vas abordat de pirați nu este tot atât de liniștit ca un apartament cu jaluzelele și cu ferestrele închise. Mohammed Pleșuvul nu avu deci timp să se extazieze de frumusețea fetei, că alți patru pirați sosiră lângă el. Așa începu lupta. Cei cinci bandiți o traseră pe biata fată pe punte; ajungând în fața lui El Hablador, secundul o privi cu uimire.

Nimeni nu mai îndrăznea s'o dispute. Există o lege a pirateriei care spune:

"Orice femeie descoperită de către pirați trebuie să fie imediat trasă la sorți de cei

ce au gasit-o, dacă șeful nu o dorește pentru el”.

În situația actuală, bandiții de pe „*Gloria Cerului*”, nu aveau șef, așa că fata aparținea comunității. Ea trebuia să fie trasă la sorti, ceea ce nu convenea tuturor.

Mohammed Pleșuvui urla cel mai tare. El nu se resemna să piardă partida și încerca să explice că a fost singurul care a descoperit-o. Ceilalți însă îl făceau mincinos și afirmau că au fost împreună în cabina unde fusese găsită.

Secundul îi puse de acord, printr’o frază decisivă:

— Sortii vor decide.

Se gândea că va reuși, cu ușurință, să găsească o șmecherie prin care să forțeze șansa de a ține cu el și astfel, să-i rămâie lui fata. Deocamdată trebuia să aștepte. Pleșuvul luă o frânghie din care tăie bucăți egale. O singură bucată, ceva mai lungă, urma să-l arate pe câștigător. Și tragerea la sorti începu, pe loc. Fiecare trase una din bucățile de sfoară și o ascunse în mână. Când operația fu terminată, toți deschiseră mâinile...

și se gândea că acestea nu servesc la nimic în piraterie ci fac numai să se nască dispute și să curgă sânge. Totuși în vreme ce o privea, el nu putea să n'o găsească fermecătoare, ceea ce nu-l împiedeca însă s'o îmbrâncească, destul de aspru, înspre locul unde se afla Piratul Negru.

– Domnule, te rog, fie-ți milă.

Acestea fură primele cuvinte ale tinerei fete, adresate Piratului Negru.

Mașinalicește, el schiță un gest de a se înclina, cu mâna pe piept în semn de respect, dar renunță, nevoind să se arate prea cavalier față de acești oameni, cari aveau cu toți privirile ațintite asupra lui.

– De unde veniți?

Punându-i această întrebare, el o examina atent, părând interesat mai ales de un lung colț aur care susținea o cruce în diamante, ce atârna pe gâtul fetei. Ea remarcă privirea și înduse mâna la gât, ca și cum ar fi vrut să ascundă, astfel, bijuteria.. Apoi spuse:

– Sunt o călătoare; fie-ți milă, domnule.

El nu răspunse și continuă s'o examineze. Vacarmul ce domnise, ca cântec elipe înainte, fu înlocuit de o tăcere impresionantă. Toată

lumea era atentă... El Hablador, își ~~face~~ drum, prin mulțime și se apropie de locul unde se aflau Piratul Negru și tînăra fată.

– Ea este a mea, spuse el, am câștigat-o.

Piratul Negru, îl privi drept în ochi, calm și replică:

– Fata aparține întregului echipaj, e prizoniera noastră, a tuturor.

Norocul o favoriza pe fată; ea își dădea seama că banditul acesta e altfel decât toți ceilalți și că poate îndrăzni să spere. Ce? Nu știa nici ea, ce. Era îngrozitor că se găsea pe un vapor atacat, printre cei mai cruzi oameni din lume, despre cari ziarele scriau continuu că fac cele mai mari ticăloșii. Prietenii, săi tovarășii de călătorie erau cu toți reduși la neputință și pe cale de a fi uciși. Niciunul dintre ei nu putea să-i vie în ajutor. Era deci normal să ceară mila primului bărbat spre care o îndrepta inima. Instinctul femeilor are în el ceva miraculos. El le conduce mai bine decât reflecțiile cele mai bune, decât inteligența cea mai dezvoltată.

Piratul Negru îi făcu un semn discret,

pe care numai ea îl observă și care isbuti s'o liniștească. Apoi se adresa bandei:

— Camarazi! am o idee...

Părea vesel și entuziasmul său deveni comunicativ. Din toate părțile îi soseau strigăte de încurajare.

— Spune, ce ai de gând să faci?

Cu zâmbetul ironic pe buze, ei se apleca peste balcon și reluă:

— Norocul ne-a dat pe mână o corabie care n'a suferit nici o stricăciune, aproape nouă, și întregul echipaj neatins. Cât credeți voi că valorează această corabie?

Aprecieri sosiră, dintr'o parte și din alta.

— O sută de mii de dubloni! Două sute de mii de dubloni, pe puțin.

Cu un semn al mâinii, ordonă tăcere.

— Să spunem patru sute de mii de dubloni, și tot n'o să fim prea pretențioși. Ei bine, acești bani îi putem avea încă mâine, dacă vom ști să-i cerem. Nu trebuie decât să trimitem echipajul să ne aducă suma aceasta, în 24 de ore, și îi vom reda corabia.

Ideia aceasta surâdea fiecăruia. Deși le plăceau loviturile banditești și nu se dă-

deau în lături dela nici o aventură cât de hazardată, cu toții preferau să se îmbogățească fără riscuri.

Patru sute de mii de dubloni, în monedă, ar fi permis multora dintre pirai să se retragă în patrie și, cu ceeace mai aveau, să trăiască liniștit. Doar nu de plăcere, riscău în fiecare zi spânzurătoarea, în caz că erau prinși, sau alt gen de moarte violentă, în cursul executării unui atac. În sufletul fiecăruia dintre ei domnea dorința unei existențe confortabile și liniștite. Singur El Hablador se opuse. El înaintă în mijlocul oamenilor și începu să le vorbească.

– Ce, ați înebunit? Spaniolii aceștia nu vor veni niciodată înapoi cu banii pe cari îi așteptați sau se vor întoarce cu o flotă care ne va nimici.

Nimeni nu se gândise la acest lucru, până acum, așa că observația secundului își făcu efectul. Începură murmure și consfătuiri.

– Secundul are dreptate, spuneau unii. Marinarii vor reveni ca să ne extermine. Mai bine ar fi să-i omorâm pe toți, acum.

Mac Tavish își privea proteatul frecându-și nasul și se întreba cum

buti să iasă din încurcătură. Dar Piratul Negru nici nu părea încurcat, de fel. Foarte liniștit, el reluă cu vocea puternică:

– El Hablador spune prostii.

Această lovitură directă fu salutată cu o explozie de râs. Dintr'odată șeful prezumtiv își recăpăta ascendentul.

– El Hablador vorbește astfel pentru că n'are nici un pic de creer sub scăfărlie. El nu judecă nici cât un pește singuratic și habar nu are de avantajele cari se pot obține din piraterie.

De astă dată succesul fu și mai categoric. Piratul Negru vedea cum toată lumea capătă încredere în el, dar fiecare aștepta să audă și modul în care înțelegeau să se pue la adăpost de o manevră a echipajului spaniol. Cu un gest teatral, arătând spre tânăra fată, el continuă:

– Avem doar o ostatecă...O ostatecă care este de sânge regal...

Spunând aceste cuvinte el remarcă cum căpitanul navei, care era legat de catarg, tresărise. Deci, avea dreptate.

– Avem, spuneam, o ostatecă de sânge regal, care poartă o cruce cu diamante cu

blazonul familiei domnitoare. Vă închipuiți oare că spaniolii vor lăsa în mâinile noastre ce una din cele mai nobile fiice ale regatului? Nu. Dacă ni se vor aduce cele patru sute de mii de dubloni, o vom elibera și pe ea împreună cu vaporul capturat. Dacă nu, sau dacă galerele regale vor veni să ne caute, o vom sacrifica fără milă.

Argumentul era puternic și El Hablador nu putea riposta de fel. El se retrase și o porni, pe bord, în căutarea lui Shakespeare.

CAPITOLUL III

Ideia Piratului Negru

Ultimele dispoziții fură luate.

Echipajul corăbiei spaniole fu deslegat și condus pe bordul „*Gloriei Cerului*”. Cu această navă urma doar să plece spre coastă, pentru a aduce despăgubirea, în vreme ce vasul lor rămânea ostatec, în mâinile piratilor. I se făcură căpitanului toate recomandările de rigoare. Piratul Negru fu foarte explicit.

— Veți pleca la căderea nopții, cu toate pânzele ridicate, spre Vera Cruz. Veți strânge imediat cele patru sute de mii de dubloni și vă veți întoarce aci. Vântul e favorabil așa că puteți să vă înapoiați, cel mai târziu, mâine înainte de masă.

— Dar dacă se schimbă vremea?

— N'o să se schimbe. Eu stăpânesc vânturile.

Pirații cari îl înconjurau izbucniră în râs. Ei știau dealtfel că timpul se menține bun în acea epocă a anului și că se putea călători dela un capăt la celălalt al Atlanticului fără ca măcar briza să se schimbe.

— Veți reveni singuri, continuă Piratul Negru adresându-se căpitanului, și în schimbul banilor veți putea relua corabia și pe prințesă.

Căpitanul nu răspunse. Privirea sa era ațintită asupra mâinii piratului. El remarcase un obiect neobișnuit: un inel de argint cizelat, ale cărui armorii îi erau cunoscute. Această bijuterie dovedea o naștere nobilă.

În aceeași clipă Piratul Negru, aplecându-se, nevăzut de nimeni, spre el, îi șopti încet:

-Nu plecați decât la noapte și nu scăpați, până atunci, nici o clipă, vasul nostru, din vedere.

*

*

*

Pe bordul corabiei "Gloria Cerului", spaniolii se pregăteau de plecare, în timp ce dincolo, "oamenii mărilor" sărbătoreau frumoasa lor victorie și averea care urma să le sosească a doua zi.

Pe cele două vase atmosfera era complet diferită.

Căpitanul navei spaniole își făcea socoteala că are suficientă vreme să ajungă la Vera Cruz și să revie de acolo în răgazul de timp convenit. Singur, pe puntea dinapoi a "Gloriei Cerului", el se gândea la cuvintele curioase ale Piratului Negru, și privea cu grije la corabia sa, acum aflată în mâinile celor mai nemernici indivizi din câți călătoresc pe apele Sudului. Deodată privirea îi fu atrasă înspre o fereastră care se deschise, lângă apartamentele aflate în partea dinapoi, și de unde o umbră îi făcea semne. El nu se îndoi o clipă că de acolo urma să se producă intervenția promisă și, uitându-se să nu fie observat de

nici unul din pirăți se apropie de acea parte.

Nu se înșelase. În omul care-i făcea semne el îl recunoscuse pe Piratul Negru. Tânărul îi arăta un obiect în mână, apoi i-l aruncă pe bordul său, tocmai lângă picioare. Era inelul pe care-l remarcase în degetul piratului, învelit într'o hârtie.

Căpitanul privi de jur împrejur să nu fie observat și intră în cabina sa, unde desfăcu biletul și citi:

"Grăbiți-vă, ca să putem curăța mările, de pirăți. Arătați acest inel, care a aparținut tatălui meu, guvernatorului din Vera Cruz. Acesta vă va da oameni suficienți, ca să putem lupta. Reveniți mâine, în timpul prânzului. Până atunci, vă jur eu că prințesa noastră va fi respectată".

Un sfert de ceas dela acest incident, "Gloria Cerului", sub comanda căpitanului vasului spaniol ridica ancora.

După un alt sfert de ceas, doi oameni supravegheau plecarea corăbiei, cu sentimente diferite în suflet.

Primul era Piratul Negru, care se ruga din toată inima pentru răsbunarea ce urma

sa i se implinească.

Al doilea era El Hablador, care tremura de bucurie.

Secundul corăbiei-pirate, rezemat de catargul cel mare, privea orizontul spre care se îndrepta „*Gloria Cerului*”, până când nava eşi din raza privirii sale. Atunci, surazând, rautăcios, murmură:

— Cred că e timpul.

Dar mai trecu un sfert de ora până ce evenimentul aşteptat să se producă... Deodată, din departare, sosi până la el sgomotul unei explozii şi o mică flacăra se arătă pe cer, transformându-se pe urmă într-un fum gros.

Nimeni, nici chiar Piratul Negru, nu observase nimic.

El Hablador, satisfăcut, reîntră în cabina sa şi în timp ce-şi scotea centura, ca sa se desbrace, murmură:

— Acum, spaniolii nu vor mai reveni.

* * *

Echipajul unui vapor de pirăţi-avea, în

afară de oamenii necesari, o echipă de ofițeri, cari îl ajutau pe căpitan. Aceștia erau: secundul, șeful echipajului, șeful pânzelor și șeful de asalt, sau omul care se aruncă primul la abordaj.

El Hablador de mult dorea să fie el căpitanul corăbiei pe care Calao domnise ca un despot, dar niciodată nu avusese curajul să-l înlăture pe comandant. A fost deci destul de bucuros când se ivise un altul care să facă acest lucru pentru el. Acum însă trebuia să-l înlăture pe noul venit. Spera că pentru aceasta numai violența îl va ajuta.

Norocul era cu el. Spaniolii nu vor mai putea să reînvie cu răscumpărarea cerută pentru corabie și prințesă, fără ca nimeni să cunoască motivul adevărat al acestei purtări.

Bănuind că Piratul Negru nu urmărește decât să scape viața marinarilor, el activase în consecință. Pornind în căutarea lui Shakespeare îi împărtășea bănuelile sale. Malaezul nu-l putea înghiți pe Piratul Negru. De ce? Nici el singur n'ar fi putut s'o spună. Știa numai că El Hablador era șeful său preferat, pentru care ar fi făcut orice. Când

văzu că acesta îi cere să-l urmeze, râse tăcut.

- Ai nevoie de mine stăpâne? întreb el bănuind că secundul pregătește ceva care cu siguranță o să-i placă.

El Hablador îl privi îndelung, apoi spuse:

- Spaniolii nu mai trebuie să se întoarcă.

- Nu se vor mai întoarce, stăpâne, dacă nu trebuie, răspunse Shakespeare.

- Trebuie să faci ceva ca "Gloria Cerului" cu care pleacă ei, să sară în aer, la jumătate de oră după ce va porni în larg.

- Va sări, dacă trebuie, răspunse iarăși piratul. Stăpâne, sunt câinele tău o știi prea bine, dar câinele trebuie hrănit, mai continuă el, după o pauză.

El Hablador pricepu. Scoase o pungă plină cu dubloni de aur, și o aruncă piratului.

Ceeace urma să facă acesta merita atât de mare sacrificiu.

Numai că nici el nici Shakespeare nu știa că malaezul nu se va mai întoarce niciodată.

și că va sări și el în aer odată cu "Gloria Cerului".

*

* *

Piratul Negru hotărâse să nu doarmă în noaptea aceea. Îi cunoștea prea bine pe bandiți ca să știe că prezența unei femei pe bord îi va zăpăci la maximum. Se duse de aceea la Mac Tavish și-l trimise să se culce spunându-i:

– Du-te și odihnește-te, voi veghea eu, noaptea aceasta. Până mâine dimineață nu am nevoie de tine.

Scotianul acceptă, cu plăcere. Pentru el dorințele amicului său deveniseră ordine, așa că nu mai zăbovi nici o secundă.

Piratul Negru se plimbă, un moment, pe puntea adormită. Majoritatea bandiților se culcase acolo; erau amețiți de vin. Sub un felinar, ceva mai încolo, doi dintre oameni se băteau cu cuțitele ca să lichideze nu se știe ce ceartă mai veche. În altă parte, lângă macara, șase bandiți strânși în cerc cântau o melodie nordică. Îi recunosc pe scandinavi, tolăniți cu fața la cer, adormindu-și destinul cu un cântec în care era vorba de oi, de păsări și de câmpii verzi.

Deodată, privind în direcția apartamentelor, el observă câteva umbre cari se îndreptau spre cabina prizonierei, Își dădu seama că bandiții nemulțumiți pregătesc ceva necurat. ' Fără să stea o clipă la îndoială, alunecă și el în întuneric, pe alt drum, spre aceeaș destinație. Ajuns lângă ușa cabinei în care se afla prințesa spaniolă rămase atent cu pumnalul în mână, gata să intervie...

Mohammed Pleșuvul, întovărășit de alți câțiva derbedei, se apropia, cu ochii irezistibil fixați asupra cabinei. În clipa însă în care voia să pue mâna pe clanță, turcul văzu o lamă de cuțit strălucind în întuneric și o voce foarte cunoscută îl făcu să dea înapoi:
– Nimeni nu trece !

Piratul Negru îl privea amenințător.

Mohammed Pleșuvul băuse însă prea mult ca să mai poată asculta de disciplina pirată. Decepția lui era prea mare ca să se mai gândească să execute ordinele fără să discute. În timp ce tovarășii săi, mai puțin curajoși, se dădeau prudenți înapoi, el apucă pistolul și se pregătea să trimeată

un glonte în capul șefului prezuntiv.

Dar lovitura nu porni.

Pumnalul Piratului Negru i se înfundă în gâtlej, înainte de a avea timp să clipească.

Ceilalți bandiți se retrase și mai mult, socotind că e suficient o singură victimă. Tînărul îi urmări cu privirea și cu pistolul pregătit.

– Să nu mai văd pe niciunul aici, spuse el în clipa în care toți se pregăteau să se întoarcă pe punte.

Unul din oameni replică:

– Bine, stăpâne.

Era pentru prima oară când i se dădea acest titlu, care dovedea că bandiții îl acceptă ca șef.

Rămas singur, Piratul Negru se gândi, o clipă, să intre în cabina prințesei; voia să se convingă dacă n'a fost cumva deranjată de sgomotul de pe culoar sau poate de vreun alt motiv, ascuns în fundul inimei.

Dar, în momentul când urma să se hotărască, un răs ironic îl făcu să întoarcă privirea într'acolo.

El Hablador, în capul scării, îi făcea semn să nu se neliniștească.

– Îți mulțumesc, Piratule Negru, că ai intervenit, zise secundul corăbiei, făcând un semn scurt cu capul, care putea să însemne un salut. Apoi continuă: Și că ai salvat-o ... tentru mine.

Piratul Negru se întrebă dacă n'ar trebui să se repeadă acum asupra acestui bandit și să termine cu el, odată pentru totdeauna. Dar, calm, îl privi drept în ochi și răspunse:

– După câte știu nu suntem mâine la prânz.

– Dar vom fi, reluă El Hablador.

– Vom vedea atunci... Fata nu va fi a ta decât dacă nu ni se dă despăgubirea pe care am cerut-o.

El Hablador dădu din umeri.

– Bineînțeles, mai spune el și plecă.

În mersul său era ceva care îl nemulțumea pe tânăr. "Secundul prea e sigur, ca să fie totul în perfectă ordine", își spunea el.

Thomas singur în anticămeră, se apropie de ușa cabinei și ascultă. Nici un sgomot. Auziseră, oare, cele două femei? Nu-și putea da seama. Totuși un freamăt, prin cabină,

îi dovedea că nu dormeau. Se aplecă până la gaura cheii și chemă:

– Senorita!

Nimeni nu-i răspunse. Mai chemă odată.

De data aceasta o voce slabă în cealaltă parte a ușii, murmură:

– Cine-i acolo?

– Piratul Negru.

– Ce dorești?

– Nimic, vreau doar să știți că veghez.

Urmă iar o scurtă tăcere, apoi cu un tremor în voce, tânăra fată răspunse meditând:

– Îți... mulțumesc.

– Vreau să vă mai spun ceva...

– Ce?

– Îmi pare rău că vă aflați în această situație penibilă... Vă rog să aveți, însă, încredere în mine.

De cealaltă parte a ușii, vocea fetei, mult mai fermă acum, răspunse:

– Am încredere.

Atâta și era de ajuns să îl facă fericit, pentru moment, pe Piratul Negru. El urcă radios pe punte, gândindu-se că aventura se va sfârși cu bine.

Nimic nu se mai întâmplă apoi până în zori.

Dimineața, Piratul Negru se duse să-l trezească pe Mac Tavish. Acesta păru ferecit să-și revadă protejatul, care, brusc, se adresă:

— Știi să servești un dejun?

Scoțianul, uimit, fixă asupra lui o privire întrebătoare:

— Un dejun... cum?

— Un dejun pe un platou. Crezi că ai putea servi ceva de mâncare, prizonierei noastre, pe un platou?

— Cred că da... Am văzut, pe vremuri la Edinburg, așa ceva. Nu știu însă dacă pot să duc vin în loc de ceai, și carne friptă în loc de pâine cu unt...

— Da... poți să-i duci și asta, răspunse Piratul Negru.

În aceeași clipă însă privirea îi fu atrasă spre puntea din față, unde El Hablador ținea un straniu conciliabul cu o duzină de blestemați. I se păru chiar că-l aude pe Herman spunând:

— L'am căutat pe Shakespeare și nu-l găsesc.

Secundul făcu un semn care însemna tăcere; Piratul Negru trase de aici concluzia că El Hablador este în curent cu dispariția malaezului. Fără îndoială că se pregătea o lovitură care urma să aibe loc înainte de prânz.

– Du-te și pregătește dejunul, reluă tânărul adresându-se lui Mac Tavish. Am să-ți dau și un bilet pe care îl vei da prizonierei.

Și el scrisese următoarele: "*Pregătiți-vă la noapte vă voi ajuta să evadați*".

P. N.

*

* *

Soarele era la Zenit, pe un cer fără nori.

În jurul cadrului solar fixat în centru navei, în apropierea barei, Mac Tavish și El Hablador așteptau ca umbra indexului să cadă peste meridian.

– Vântul nu s'a muiat, spuse unul din pirați, așa că vor putea să se înapoeze până la prânz.

– Nu vom face nimic până la ora fixată, răspunse șeful echipajului; un cuvânt dat trebuie ținut.

Piratul Negru parea, oarecum, enervat, în ciuda bunei dispoziții pe care o afișa și se silea s'o impue tuturor. Privirile sale continuau tot timpul să scruteze orizontul. Spaniolii se vor înapoia pe la Nord, își spunea el, așa că e neapărat necesar să știe când vor sosi deoarece piratii vor observa cu siguranță galerele trimise de guvernator și vor bănuî că au fost trădați.

Soarele continua să urce. Pe cadranul solar umbra indexului se apropia de prânz și o neliniște nervoasă cuprindea pe fiecare din cei prezenți..

Sus, în vârful catargului, marinarii de veghe scrutau marea fără să zărească ceva. Se auzeau, printre oamenii echipajului, cuvinte descurajate.

— Nu mai vin înapoi... nu sunt doar proști să ne dea atâtea parale pentru o femeie... Ce, valorează viața unei femei patru sute de mii de dubloni?

Zadarnic încerca Mac Tavish să le refacă moralul.

— Tăceți, magari afurisiți ce sunteți... încă nu este amiază.

Dar nici o umbra de corabie nu aparea

la orizont și bătrânul șef de echipagiu simțea că începe și el să se îndoiască de revenirea spaniolilor. Din când în când arunca o privire Piratului Negru care, la rândul său, scruta zarea, fără a-și arăta însă uimirea.

– Deci, chestia e limpede; nu vor veni.

Cel care vorbise era un pirat înalt pe care evaporarea răscumpărării așteptate îl enerva.

La douăsprezece fără zece minute, El Hablador se adresă, ironic, Piratului Negru:

– Pe semne că vechiul tău prieten, căpitanul Hurli, i-o fi întârziat pe drum.

Piratul Negru răspunse:

– Posibil, mai ales dacă l'ai avertizat prin Shakespeare.

El simțea că Secundul nu era de loc străin de această lipsă de exactitate a spaniolilor. Dar, din nefericire, nu putea să precizeze nimic și nici să acuze direct pe cineva. El Hablador adăugă:

– Prizoniera îmi aparține, deci.

De astă dată piratul nu-i mai răspunse. Ar fi vrut să se năpustească asupra lui și să-l strivească ca pe o muscă. Simțea însă

că dacă ar fi procedat astfel întreaga situație ar fi fost compromisă. Se apropie de Mac Tavish. Șeful echipajului era, cu adevărat disperat. Miezul zilei se apropia și nici o speranță că situația prințesei mai putea fi salvată. Deodată, El Hablador cu o voce plină de satisfacție, izbucni:

– Amiază! Corabia e a noastră.

Și aplecându-se spre Piratul Negru, el adăugă:

– Iar Seniorita e a mea.

Întregul echipaj era uluit. Piratul Negru își dădea seama că a pierdut un avantaj serios. Acești briganzi ai mărilor sunt oameni ce prețuiesc numai prima mișcare. Reflexele lor sunt prompte iar furia vehementă.

Se înșelase. Toți acești bandiți îi vor reproșa că le-a promis aur și că nu se ține de cuvânt. Capturarea corăbiei spaniole de către el singur, prada cucerită cu o zi înainte acum nu mai contau.

Pe când voia să urce spre cabine, fu ajuns din urmă de El Hablador care îl opri pe prima scară și cu o politeță ironică i se adresă:

– Pardon, acum eu sunt acel care va trece primul.

Piratul Negru îi făcu însă un vânt înapoi.

– Atâta vreme cât mai sunt eu în viață, n'ai să treci.

Pe punte oamenii priveau, impasibili, la această primă ciocnire. Nimeni, desigur, nu-l iubea pe El Hablador dar cu toții trebuiau să recunoască că avea favoarea lui legile pirateriei.

Va fi el șeful? Nimeni nu știa încă. Va fi Piratul Negru? Iar nu se putea bănuî nimic.

Precis era numai faptul că tânăra fată aparținea Secundului.

Împotriva acestui lucru Piratul Negru credea că nu mai poate face nimic. Doar s'o apere el singur, cu sabia în mână și să moară pentru ea. Nu se hotărâse ce trebuie să facă când Mac Tavish se băgă între el și El Hablador, făcându-i un semn cu ochiul, care voia să însemne:

– Taci din gură și lasă-mă pe mine.

Apoi, aplecându-se cu coatele pe balcon, făcu semn piraților că vrea să le vorbească.

– Băeți, – începu el, în clipa în care liniștea se restabili cât de puțin, – lucrurile s’au limpezit. Spaniolii nu mai vin. Rămâne prințesa. Ea aparține Secundului, nu-i așa?

Atât el cât și Piratul Negru așteptau cu înfrigurare, răspunsul celor două sute de bestii.

Dar numai jumătate din banda piraților răspunse:

– Da, sorții au decis acest lucru.

Mac Tavish păru foarte surprins. Întorcându-se spre un grup care privea cu ostilitate afirmația primilor, el îi întrebă:

– De ce nu răspundeți și voi? Ce, femeia n’a fost trasă la sorți?

Un pirat se apropie de balcon.

– Vrei să reclami ceva? i se adresă scoțianul.

– Da, replică omul. Tragerea la sorți n’a fost cinstită. Noi eram ocupați în altă parte și n’am văzut nimic.

Șeful echipajului își frecă nasul și privi spre El Hablador, foarte încurcat.

– Asta e adevărat, spuse el, nici eu n’am fost acolo și legea e formală.

Secundul făcu un gest de nerăbdare pe care Mac Travish se făcu că nu-l observă, deoarece întorcându-se spre punte el continuă:

– E drept, legea n'a fost respectată. Trebuie să se facă o tragere la sorți pentru toată lumea.

Asta era mai mult decât putea El Hablador să suporte. Scoțând pistolul din buzunar el îl puse în pieptul moșneagului și, alb de furie, mârâi:

– Marș d'aici, trădătorule!

Dar Secundul își făcu socoteala fără pirăți. Aceștia înfierbântați de cuvintele șefului de echipaj, isbucniră:

– Nu-l atinge, El Hablador; șeful a spus adevărul... Trebuie să se facă o nouă tragere la sorți.

Secundul furios, trebui să cedeze. Altminteri își dădea seama că e pierdut. Principalul era ca noua tragere la sorți să nu se facă imediat.

Piratul Negru, la rândul său, era liniștit. Prizoniera devenise un drept comun. Nici el nu putea pătrunde în cabina ei, deoarece o duzină de vlăjgani se instalară în vestibul,

hotărâți să strivească capul ori cui va încerca să deschidă ușa, dar asta însemna că orice pericol imediat era exclus.

Dar noaptea va veni din nou.

*

*

*

Când ultimile raze ale soarelui se stinseră, Piratul Negru socoti că e timpul să-și pue planul în aplicare. De data aceasta se hotărî să mărturisească totul lui Mac Tavish. Scoțianul îi dăduse, în cursul zilei, numeroase dovezi de prietenie, așa că nu avea nici un motiv să se ferească de el.

Pe punte, după ce se convinsese că nimeni nu-l poate auzi, el îi expuse întregul plan.

– Vreau, începu el, să ajut prizonierei să evadeze la noapte; nu trebuie, cu nici un chip, să cadă în mâinile acestor oameni.

Scoțianul pricepu, repede, despre ce este vorba.

– Curios, răspunse el, cum te-ai îndrăgostit; mie nu mi s'a întâmplat așa ceva niciodată.

Piratul Negru îi strânse mâna. Apoi, murmură încet, la urechea bătrânului scoțian:

— Și mai e ceva.

— Ce?

— N'am servit niciodată sub ordinele căpitanului Hurli.

Mac Tavish își frecă nasul, conform obiceiului și clipi șiret din ochi.

— Știu.

Acum fu rândul Piratului Negru să rămâe uimit.

— De unde ai aflat?

— Căpitanul Hurli e mort de aproape șase luni, dar aici, afară de mine și de Hermann, nimeni nu știe acest lucru.

— Cum se poate asta?

— Foarte simplu; eu și cu Hermann l'am ucis.

— Și de ce nu l-ați anunțat despre asta, pe Calao?

Scoțianul dădu, iar, din umeri.

— Pentru ce am făcut-o? Calao se temea de căpitanul Hurli, mai ales că mulți băeli ne părăsiseră ducându-se la acesta din urmă care plătea prețuri mai bune. Dacă ar fi aflat acum că Hurli e mort

ne-ar fi micșorat și mai mult leafa, de oarece Calao era un sgârcit. L'am lăsat deci să creadă că oricând ne putem înrola în banda concurentului său, dacă plecăm de la el.

-- Dar cum l'ați putut ucide pe căpitanul Hurli?

Scotianul se aplecă și mai mult spre Piratul Negru iar vocea îi deveni și mai slabă.

— Eram pe o insula; Hurli venise să-și ascundă comoara tocmai când eu și cu Hermann voiam să luăm o provizie de apă dulce. Căpitanul era cu încă șase oameni.

-- Si cu cei șase oameni ce-ați făcut?

Șeful echipajului așteaptă câteva clipe înainte de a răspunde.

— L-am trimis după căpitanul Hurli, spuse el în sfârșit.

Apoi, ca și cum ar fi vrut să se scuze adaugă:

Dar nu erau de loc interesanți, erau niște bandiți.

Piratul Negru nu-l mai auzea însă. Acum, mai mult ca întotdeauna, știa că poate avea încredere în Mac Tavish și că la caz de

nevoie, mai poate conta pe un complice: Hermann.

— Ei bine, izbucni el, la noapte prințesa și servitoarea ei trebuie să evadeze. Vrei să mă ajuți?

— Bine înțeles.

— Vreau și să pun mâna pe toți piratii, ca să-i spânzur!

Cuvântul cel mare fusese spus, pânza cazuse și tânărul aștepta cu teamă răspunsul lui Mac Tavish. Scoțianul nu ezită de loc. Apăsând cu singura lui mână pe umărul Piratului Negru, el răspunse:

— Nu sunt, nici ăștia, oameni intere-anți, sunt niște bandiți. Poți s'o faci cu nima împăcată.

În acel moment bătrânul uitase — poate sincer — ca și el prădasese și jefuise în cea mai mare parte din viața lui.

Tânărul apucă mâna șefului de echipaj și o strânse viguros. Se legate acum, între cei doi oameni o prietenie, bazată pe încredere și inimă. Nu mai aveau însă nici o clipă de pierdut. Piratul Negru amână pentru altă dată confidențele ce urma să le facă lui Mac Tavish iar acesta trebuia să

le amâne pe ale sale.

– Rămâi pe punte, ordonă Piratul Negru, iar eu trecând peste bastingaj voi pătrunde în cabina prințesei printr’o fereastră.

– E ușor, răspunse Mac Tavish, deoarece am spus prizonierelor să nu închidă geamul cu veriga.

– Perfect. Trimite o barcă și vâsle pe apă în dreptul cabinei și veghează apoi ca nimeni să nu-și bage nasul pe-acolo.

Piratul Negru își puse imediat proiectul în aplicare iar Mac Tavish, fără a avea aerul că face ceva ne la locul lui schimbă o barcă din amplasamentul ei și o depuse acolo unde tânărul său prieten o ceruse. Apoi, o porni pe punte. Hermann se învârtea și el pe acolo.

– Îl iubești pe noul șef? făcu, calm, bătrânul lup de mare.

– Vrei să vorbești de Piratul Negru? întrebă, la rîndul său, Hermann.

– Desigur.

Hermann fu categoric.

– L’ași urma până la capătul lumii și ași traversa marea în adâncime, dacă mi-ar cere-o.

Mac Tavish se declară mulțumit și îi ordonă:

– Du-te lângă catargul cel mare și stai în supraveghere. Dacă îl vezi, cumva, pe El Hablador anunță-mă.

Apoi șeful echipajului se ocupă, iar, de barcă.

La început, totul merge bine.

Piratul Negru isbuti să alunece, pe la exteriorul corăbiei, până lângă fereastra celor două prizoniere și pătrunse ușor în cabină. Cele două femei îl așteptau așa că nici una nu se sperie, la brusca lui apariție.

Pe figura prințesei apăru chiar un zâmbet și tânărul rămase o clipă în loc ne mai îndrăsnind să facă un pas.

– M'ați așteptat? întrebă el.

– Da, te așteptam, cu nerăbdare.

Acest răspuns, desigur, drăguț fu anihilat de către servitoare, care nu avea aceeași motiv de a-l admira pe Piratul Negru. Simțindu-se femei, care tremura de frică, erau că a se simțea momentul de a face, celui ce pare a fi cel al bandiților, observații justificate:

– Domnule! încep ea, este nedemn să țineți două femei prizoniere. Deoarece văd

că ai influență asupra acestor oameni ordonă-le să ne conducă, imediat la Vera Cruz. Noi nu vă vom reclama și, chiar sunt sigură că guvernatorul vă va oferi o recompensă în bani.

Piratul Negru nu se putu abține să nu surâdă.

– Doamnă! îi răspunse el, apoi, peste câteva minute vei părăsi corabia. Dar, înainte de orice trebuie să-mi răspunzi la o întrebare: ști să văslești?

Servanta deschise ochii mari, uimiți.

– Să văslesc? N'am învățat în viața mea un asemenea lucru. Femeile nu trebuie să văslească niciodată în Spania.

– Și totuși acum va trebui să conduci, singură, barca până la țărm.

Apoi, întorcându-se în spre tânăra fată, el se scuză:

– Eu nu pot să părăsesc corbia, de-oarece absența mea ar fi observată și asta v'ar trăda. O barcă vă așteaptă, pe apă, în dreptul ferestrei. Coborâți în ea. Ne aflăm, aici, la o jumătate milă de coastă. Văslind cu nădejde puteți ajunge într'un sfert de ceas. Pot să sper, că veți avea de-

stulă putere să văslăți până la țărniș?

Tânăra fată îl privi drept în ochi și el înțelese că ea îi va executa, punct cu punct, ordinele.

— Deci, trebuie să plecați, continuă el; este târziu.

În altă ocaziune, frumoasa spaniolă n'ar fi dorit altceva decât să mai rămăie puțin cu Piratul Negru, deoarece se simțea atât de bine încât s'ar fi putut crede că se află în camera de culcare a castelului părintesc, înconjurată de gardjeni și de servitori credincioși.

Ea întinse mâna Piratului Negru și, în timp ce el se pregătea s'o ducă la buze, ea murmură, aproape cu tandrețe:

— Îți riști viața, pentru mine.

Piratul Negru își prelungi sărutarea pe mânăta albă. Ridică apoi privirea și spuse:

— Că-mi risc viața nu-i nimic. Mi-aș da-o frumos pentru dvs.

Un sgomot de pași turbură această scenă de dragoste. Cineva șoptea altuia ceva ce nu se putea înțelege. Piratul Negru își dădea seama că e timp să acționeze.

— Repede, spuse el, trebuie să plecați.

Tânăra fată o liniști întâi pe servanta

care tremura toată și apoi cu ajutorul unei frânhii, pe care o susținea necunoscutul ei salvator, coborî în barcă. La rîndul ei, bătrîna femeie apucă acelaș drum.

Luna, pînă în acel moment, acoperită de nouri, își într-o deschizătură a cerului întunecat și aruncă razele sale de-asupra apei. Marea opacă păru că se argintează. Iar coasta apăru, o linie neagră și lungă, udată de valurile agitate.

Piratul Negru blestema această lună care făcea evadarea dificilă. Mai ales că și cele două femei făcură destulă gălăgie, așezându-se în barcă. Văsele se afundară în apă, clipocind și făcînd mili de vălurile.

Neliniștit, cu inima strînsă, el privea barca, prin fereastră și murmură ca și cum astfel ar fi putut să le gonească pe cele două prizoniere cât mai departe de corabie.

— Repede! Grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu.

Barca se îndepărtă, clătînându-se, spre țarm.

În aceeași clipă însă, un strigăt care-l umplu de disperare pe Piratul Negru, izbucni pe corabie.

– Hola, ho! O șalupă părăsește nava.

Se gândi atunci că totul e pierdut.

El Hablador rămăsese la pândă. Era prea șiret ca să creadă că Piratul Negru se declasase satisfăcut numai prin faptul că isbutise să amâne, pentru mai târziu, tragerea la sorți.

Reflectă.

Ce-ar fi făcut el într-o ocazie asemănătoare? Desigur că ar fi organizat o evadare. Așa, probabil, își spuse el, va proceda și Piratul Negru profitând de întunericul nopții. De aceia, imediat după apusul soarelui, el se postă lângă frânghii, la locul de unde asistase la explozia "Gloriei Cerului". De acolo, domina întreaga corabie, putând să vadă tot ce se petrece și, mai ales, să supravegheze cabinele de pe puntea din spate, unde se aflau cele două captive.

Când Hermann își ocupase locul pe punte, plasat de Mac Tavish, El Hablador se afla la postul său de o jumătate oră. Și totuși el nu-l văzu pe scoțian când lansase barca pe apă și nici pe Piratul Negru alunecând de-alungul ferestrelor. Abia când cele două

femei se îndepărtară, își dădu seama de evadare. El scoase atunci strigătul de alarmă care aduse toată lumea pe punte.

Mac Tavish, primul, își dădu seama de pericol și înainte ca El Hablador să poată da explicații bandiților, el fugi să-l prevină pe Piratul Negru, urmând același drum ca și tânărul său prieten. De la fereastră el îl văzu pe acesta, pregătindu-se să deschidă ușa și să se repeadă, singur, împotriva primilor cari ar fi năvălit în cabină.

— Stai! nu face asta, îi strigă Mac Tavish.

Vederea bătrânului scoțian îi dădu, brusc, o idee Piratului Negru.

— Prefa-te că ești contra mea, zise el, ia pistolul și întinde-l spre mine.

Mac Tavish ascultă. El se așeză lângă ușa și, amenințând cu arma întinsă, strigă:

— Pe aici, băeți! Am fost trădați

Era și timpul. Pe scară și în vestibul se auzeau deja pașii celor cari se apropiau. Chemarea șefului de echipaj îi făcu pe bandiți să se repeadă în cabină. Acum toți aveau dreptul în tragerea la sorți și fiecare voia să-și apere șansa.

Separat de asta, cuvântul trădare îi înflăcăra. Trădător este acela care poate trimite pe toată lumea la moarte, așa că pedeapsa lui trebuie să fie imediată.

El Hablador, trimise numai decât o ambarcațiune care, condusă de văslași solizi, ajunse pe fugare și le prinse din nou. Tânăra fată încercase să se arunce în apă, dar unul din pirați o împiedecă, și în ciuda strigătelor servantei, fură readuse pe corabie.

Când prizonierele urcară pe punte, primul lor privire se opri asupra Piratului Negru, legat de catargul cel mare. În jurul lui, străjuiau o grămadă de figuri amenințătoare. Mulți dintre bandiți își scoaseră pistoalele și, grație unei minuni, încă nu le descărcaseră în capul său. El Hablador dăduse însă ordine severe, în această privință. Ținea să-și savureze răsbunarea.

Cel mai revoltat dintre pirați, era Mac Tavish. El nu înceta să-l înjure pe fostul său protejat și, în fiecare clipă, cu greu se reținea ca să nu se arunce lui și să-l înjunghie, cu umnalul. Nimeni nu putea să băruiasca astfel, ce rol jucase el în

evadarea prințesei. I se raportase lui El Hablador că el fusese primul care a pus mâna pe Piratul Negru și Secundul îl felicită pentru vigilența depusă.

Când Mac Tavish, de pe balcon, îi refuzase lui El Hablador dreptul de a o reține pe prizonieră fără a se face o tragere generală la sorți, acesta își propusese să se debaraseze, de scoțian, la prima ocaziune.

Dar acum nu mai era nevoie.

Secundul își spunea că șeful de echipaj, era înainte de toate, păstrătorul tradițiilor de pe bord și că nu procedase astfel decât din prostie.

Mai târziu, va vedea ce are să facă.

Deocamdată, Piratul Negru era prins și condamnat; acest fapt era mai mult decât suficient, ca să se simtă fericit. Cu mâinile la spate, stătea în fața tânărului său rival pentru a hotărî verdictul. Dar nu se putea decide să vorbească... "Însfârșit, jubila el, s'a terminat cu omul care mi-a distrus proiectele și, numai prin prezența sa, mi-a nimicit toate ambițiile"...

Unul din pirați voi să-și înfigă cuțitul

în pieptul prizonierului, dar El Hablador îl pocni atât de tare omul se rostogoli la zece pași. Și toată lumea pricepu că nimeni nu trebuie să spue vre-un cuvânt, ori să riște un gest. Judecata urma să se facă, deci, conform legilor pirateriei.

El Hablador, vorbi:

– Bănuesc că nu ai nimic de spus întru apărarea ta?

Piratul Negru, care nu putea să se miște de loc, izbucni în râs.

– Mă gândesc, replică el, că ași avea multe de spus, numai că încă nu e timpul să vorbesc. Sunt cam obosit. Mâine, dacă ai să vrei, ți-ași putea servi niște motive cari te vor ului.

În pofida teribilei sale crime, tânărul îi mai amuza pe bandiți. Furia unora se transformă într'o veselie gălăgioasă, dar nicidecum favorabilă acuzatului.

– Nu ești decât un mizerabil trădător îl întrerupse El Hablador, și îți vei primi imediat pedeapsa care li se cuvine trădătorilor.

– Iartă-mă, dar nu sunt chiar de aceeași părere cu tine, răspunse Piratul Negru. Dacă vrei, neapărat, să discutăm pe acest

subiect, află că tu ești un trădător pentru că ai vrut s'o oprești pe fată pentru tine, ceea ce înseamna că ai trădat prima lege a oamenilor de pe coastă.

– Cunosc mai bine ca tine legile coastei...Femeia este a aceluia care a câștigat-o.

– Da, dar tu i-ai deposedat pe cei care aveau drept la tragerea la sorți.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Dacă Mohammed Pleșuvul ar mai trăi ar confirma acest lucru. Toți tovarășii noștri știu prea bine.

Afacerea lua oare o nouă turnură? Cei doi rivali puneau accentul pe chestie de procedură în legile pirateriei. Un murmur străbătu printre bandiți, cari pentru a doua oară cădeau pradă unor sentimente contradictorii. Dar crima era prea mare și pirații erau prea mult încredințați că noul venit îi trădase, ca să se dea iar de partea lui.

Mac Tavish luă din nou cuvântul.

– Iată, încep eu cu o vehemență feroce, acest tovarăș a abuzat de încrederea mea. L-am crezut cinstit și credincios, dar merită

moartea. S'a vorbit prea mult.

Cei două sute de oameni izbucniră, într'un glas:

– La moarte!

El Hablador făcu un gest care înseamna tăcere iar când liniștea fu restabilită se adresă Piratului Negru:

– Vezi, nu eu sunt cel care te-a condamnat?

Dar tânărul nu-asculta. De câțva timp privirea sa era fixată asupra prințesei care, împreună cu servitoarea ei, isbutise să ajungă în primul rând al bandiților. Și ochii frumoasei fete, erau ațintiți, la rândul lor, asupra condamnatului. Piratul Negru făcea tot ce-i sta în putință s'o convingă să nu-și piardă speranța și avea în privirea sa o asemenea încredere în viață, atâta exaltare, încât, cu toată descurajarea ei, prințesa se îmbujoră. Parcă nu-i mai venea să creadă că se află într'o situație disperată. Cu cât îl privea mai mult pe acest om curajos, cu atâta era mai sigură că tot el va triumfa.

Și totuș ce putea el singur împotriva acestor

oameni îngrozitori cari, cu totții, cer zău capul său? Ea tremura, auzind freanătul care ducea, ca un ecou, condamnarea lui la moarte. Dar nu se descurajă. Există în durere, când totul e pierdut și inimile nobile se revoltă, când nu mai apare de nicăeri nici o speranță, când partida e definitiv pierdută, există în durere, spuneam, o clipă supremă, biruitoare, când știi că vei învinge. Prințesa nu era una din acele mici creaturi cari se pierd. Dificultatea victoriilor îi dădea îndrăzneală. Și, acum înc'odată, ea se gândea cum ar putea fi utilă Piratului Negru, în ce mod ar putea să-i salveze viața.

În primul rând, gândul i se îndreptă spre un mijloc ca el să-și poată tăia legăturile. N'avea nici o armă ca să i-o poată recupera, dar observă în centura unuia din pirați mânerul pumnalului eșind afară. Ușor, întinse brațul. Închise apoi mâna peste mânerul pumnalului și trase încet acum arma și aștepta un moment ca să i-o poată strecura.

Judecata piraților fusese rostită și, acum, urma să se procedeze la execuție.

Desigur nu putea fi vorba de altă moarte pentru trădător decât „scândura”. Aceasta era un fel de joc foarte amuzant pentru bandiți și nu cerea prea mari instalațiuni. Se împingea o scândură deasupra bastingajului, strâns fixată de punte; omul era, apoi și el împins pe această scândură, cu mâinile legate, o greutate atârnată de picioare, și când ajungea la capăt cădea, bineînțeles în mare.

Se pregătea deci acelaș gen de execuție și pentru Piratul Negru.

Scândura obișnuită, trasă de douăzeci de oameni, se afla la zece picioare distanță de bastiment, deasupra apei. În câteva minute totul era gata și condamnatul fu deslegat de catarg; i se fixă apoi o greutate de piciorul drept, cu ajutorul unei sârme și i se legară mâinile la spate. Pe urmă fu tras spre scândură.

În acel moment însă, tânăra fată se apropie de Piratul Negru, ca și cum ar fi vrut să-și ia un ultim adio.

— Loc, loc, strigă Mac Tavish ironic, să-i lăsăm pe acești doi cocoșei să-și spue noapte bună înainte de culcare.

Gluma avu succes.

Bătrânul scoțian o observa pe frumoasa femeie. El văzuse că apropiindu-se de Piratul Negru ținea în mână un cuțit și se gândi că se comportă admirabil. Din nefericire gestul prințesei fu remarcat și de unul dintre pirați care se ridică pentru a-i smulge arma din mână. Șeful echipajului se zădărnici situația și se repezi el înainte.

– Ah! canalie, izbucni el, te-am văzut, vrei să-l salvezi.

Apoi, repezindu-i pe bandiți, cari ar fi vrut să-i sfărtece pe cei doi prizonieri, el continuă cu același ton furios:

– Plecați de-aici; mă însărcinez eu cu domnișorul acesta. În primul rând cred că cel mai nimerit este să-l leg la ochi.

Cu o mișcare de furie nestăpânită el smulse pumnalul, care se afla acum în mâinile Piratului Negru. Apoi, cu o incomparabilă prezență de spirit, scoțianul utilizează toate circumstanțele pe care i le permitea singurul său braț valid. El băgă pumnalul în centură, astfel ca tăișul să rămâne spânzurat în aer. Scoase apoi o batistă din buzunar și începu să înfășoare cu ea ochii tânărului. Pentru asta el trecu în spatele

98

condamnatului care, în timp ce Mac Tavish îi înoda batista peste ochi, își frecă legăturile mâinilor de ascuțișul cuțitului fixat de centura șefului de echipaj.

– Voi face un nod alunecos la greutatea legată de picior, mai șopti scoțianul la urechea prizonierului.

Plecându-se, ca pentru a controla dacă ghiuleaua e bine fixată de picior, în loc să strângă și mai mult nodul existent, el îl desfăcu și îl înlocui cu o buclă care putea aluneca cu ușurință de pe piciorul tânărului, după ce va fi căzut în apă. Apoi, ridicându-se, el strigă:

– Drum bun, trădătorule! Du complimente, din partea mea, tuturor peștilor.

În aceeași clipă Piratul Negru îi șopti:

– N'o părăsi din ochi până mâine la prânz.

El Hablador, care se plictisise așteptând îl ceru pe trădător. Calm, cu ochii strălucitori de bucurie, el îl împinse pe scândură și îl sili să meargă spre capăt împungându-l cu vârful ascuțit al sabiei sale. Piratul Negru înainta cu greu, ca și cum, de astă dată, tot curajul i-ar fi dispărut.

Nu scoase nici un cuvânt și jucă cu mare artă rolul unui om înspăimântat de groaza morții.

Un singur pas îi mai rămase să facă, înainte de marele salt. Secundul regreta vizibil că jocul se sfârșește și își oferi luxul unei scurte pauze.

— Măine, spuse el, voi celebra nunta mea cu prințesa.

Piratul Negru nu răspunse. El plecă numai capul, ca un om resemnat cu inevitabila fatalitate.

El Hablador împinse iar sabia.

Condamnatul tresări, făcu un pas care întâlni vidul și se prăbuși în mare.

PARTEA DOUA

Înapoierea

Piratului Negru

CAPITOLUL I

Mac Tavish capătă insomnie

El Hablador scăpase de un mare pericol.

Acum nu mai era preocupat decât de gândul fetei, pe care nu ştia încă cum să facă ca să fie, precis, a lui. Pentru un om ipocrit şi îndemănatec ca el, acest proiect nu părea irealizabil. Trebuia să se gândească la mijloc.

De ce să bruscheze lucrurile? Corabia era acum liniştită, deoarece legea nu fusese

călcată și, el știa prea bine că, oricând, poate cumpăra conștiința și scrupulele oamenilor săi. Desigur că, cu toții, erau sensibili la frumusețea unei femei, dar acum era vorba de o femeie pentru două sute de oameni. Dacă ar da sau numai ar promite fiecăruia câte zece piese de aur, cu siguranță că marea majoritate, – ba poate chiar cu toții – ar renunța la șansele lor infime, față de o recompensă palpabilă.

Da, ăsta este mijlocul de a-i convinge.

Scăpat de inamicul său își putea permite însă luxul de a nu se grăbi. Om schimbăcios, laș în fața acțiunii energice, el nu se simțea chemat decât pentru intrigă. Se hotărî deci să aștepte.

Totuș se duse să facă un tur pe lângă cabine, unde se întâlni cu Mac Tavish. Își încrunță sprincenele.

Iar îi stătea în cale acest scoțian bătrân?

– Tu? întrebă el. Precum văd ești veșnic împotriva mea?

Mac Tavish păru mirat. Ridică mâna ca pentru a jura că nu s'a gândit niciodată la acest lucru și spuse că procedează astfel în interesul tuturor.

- Cu flăcăii cari ne înconjoară e neapărată nevoie să luăm măsuri, făcu el. Mă crezi mai prost decât sunt? Fi liniștit mâine vom aranja lucrurile. Numără piesele de aur pe cari le ai de rezervă, împrăștii-le mâine cu dărnicie și spaniolca va rămâne a ta.

Era tocmai ceeace gândea și Secundul, ¹⁶¹¹ dacă Mac Tavish ar fi putut ghici gândurile nu trebuia să vorbească altfel.

El Hablador, mai îndrăgostit decât fusese cândva, se prefăcu că-l crede prieten pe Mac Tavish, dar se hotărî să nu-l piardă o clipă din vedere. Aceiaș decizie o luase și scoțianul, la rîndul său.

El îl văzuse pe Piratul Negru căzând în apă, îl urmărise mai mult decât toți ceilalți și, în depărtare, i se păruse că vede o formă înotând către țărm. Așa cum îl cunoștea el pe noul său prieten era convins că scăpase precis dela moarte. Bazat pe această impresie, el îndrăsni chiar, în cursul unei scurte întrevederi cu prințesa, să-i dea curaj și s'o asigure că cel care o protejase era salvat. Acum, când Piratul Negru lipsea, el trebuia să-l înlocuiască. Ah! Mac Tavish regreta că nu are cu

patruzeci de ani mai puțin. Ii venea să se blesteme că-și petrecuse toată viața pe această corabie, în loc să viseze, cum făcea în timpul copilăriei, la conducerea unei mici ferme, în țara higlanzilor, unde să-l alinte o nevestică, dulce la îmbrățișat, și care l'ar fi împiedecat să-și bea paharul cotidian de bere.

Acum i-ar fi plăcut servitoarea prințesei. Gasea că e o femeie simpatică, care l'ar putea face fericit. Intr'un cuvânt o socotea pe gustul său și, dacă tânărul lui prieten Piratul Negru se îndrăgostise de prințesă, de ce el, Mac Tavish, n'ar încerca să intre în bunele grații ale servitoarei?

Suflul său, înăsprit de anii pierduți în piraterie, nu-i spunea de loc că momentul e rău ales pentru a vorbi de dragoste. Pentru el, ceea ce văzuse, nu se diferea cu nimic de alte mii de scene identice, la cari fusese martor.

Un infirmier doarme destul de bine în mijlocul bolnavilor care gem.

Mac Tavish, dacă devenise prietenul celor doua femei și al Piratului Negru, nu credea că trebue să-și ucidă timpul cu un

lucru, relativ, banal. Și apoi, el era un om care avea încredere. În piraterie nu trebuie, niciodată, să disperi, deoarece, dacă te-ai angajat în jocul morții, scăparea sosește destul de des.

De ce să-și facă necazuri, când, oricum, era în mâinile lui Dumnezeu.

El riscă totuși o declarație în formă de perifrază care, ca să fim sinceri, rămase puțin obscură.

– Sunt oameni, spuse el, cari au căutat, multă vreme, o femeie fără s'o găsească, și care au găsit-o atunci când n'o mai căutau.

Servanta îl privi uimită, întrebându-se ce poate să însemne asta iar Mac Tavish nu mai insistă.

El își frecă nasul, conform obiceiului, și clipi din ochi de mai multe ori, încât nasul și ochii i se înroșiră complet. Apoi, încurcat, eși din cabină.

Cu cât evenimentele se precipitau, cu atât se schimbau deciziunile cari urmau să se aplice. Sub tropice, pirații își petrec de obicei noapțile pe punte, visînd.

Cari puteau fi oare visele lor?

Ce imagini de luptă feroce sau de pe-

pedeapsă nemaipomenită le împlinea nopțile?

Câteodată, unul din pirați, aflat în plin coșmar, alerga dela un cap la celălalt, strigând cuvinte fără noimă, pradă unui fel de nebunie, și se aruncă asupra camarazilor săi. În asemenea cazuri, piratul era lovit cu o măciucă în cap, în loc de narcotic, drept pedeapsă că a turburat somnul tuturor.

De cele mai multe ori însă, bandiții jucau în zare, noaptea întreagă, până în revărsatul zorilor. Tăcuți, aproape nemișcați, ei aruncau, pe rând, micile pătrate de fildeș și, astfel, norocul trecea din mână în mână. Erau, printre ei, unii prin cari șansa îi făcea mai bogați decât oricare din regii pământului și cari, două zile mai târziu, nu mai aveau nici o para chioară. Atunci așteptau o nouă pradă ca să poată reîncepe, și mai ahtiați, jocul.

Alții, când lupta precedentă fusese norocoasă, își petreceau nopțile bând și cântând.

Dar, când mările erau pustii și, timp de săptămîni întregi, nu aveau nici o captură și nici o luptă de susținut, cu greu isbuteau

căpitanii să-și ție oamenii în fră . Trupurile revenite srtigau de oboseală. Acestor brute ca să fie odihnite, le trebuia activitate continuă. Farnientele le măcinau nervii și îi făceau fiare turbate. Atunci, isbucneau revolte cari se transformau, de cele mai multe ori, în bătălii teribile, în cari mureau nenumărați oameni, uciși, fie de camarazii lor, fie chiar de căpitan care încerca să reprime încăerarea. Piratul nu moare întotdeauna numai spânzurat de autoritatea maritimă care-l prinde ci și de glonteale căpitanului său, în caz de rebeliune.

Dela dispariția Piratului Negru corabia era calmă. Prea multe evenimente se succedaseră în două zile ca oamenii să mai aibă nevoie de o divertiune. Aventurile trăite le ajungeau, deocamdată.

El Hablador traversă puntea și se duse să se așeze pe un butoiu, lângă proră. Mac Tavish, care ședea la pupa vasului, lângă cabine, văzând că Secundul nu intenționează să schimbe locul, se instalează comod.

Noaptea albastră, cobora alene peste a-

cest echipagiu al crimei. Stelele pareau atât îndepărtate încât bătrânul scoțian ametea, încercând să le contemple. Și atunci, el se lăsa pradă amintirilor.

Cât de departe era acum gândul său de mările de Sud! Cât de străin era el acum de aceste locuri înveșmântate în aur și sânge. Mac Tavish rătăcea, cu gândul, lângă colinele de un verde atât de aspru, că pare pictat direct pe sol, lângă ploile primăverilor proaspete, ploile atât de dulci ale Scoției cari înprospătează trupurile ostentive, cari spală acoperisurile de ardezie, și cari nu se găsesc niciodată sub cerul tropicelor. Niciodată ploia patriei sale n'avea venit să-l găsească pe aceste meleaguri. Doar aversele de apă fierbinte, cari se prăbușeau peste valurile negre și gălăgioase ca și peste corabia ce oscila tot timpul uraganului, în campamentul de lângă țărm, au venit să-i fie de urât.

Mac Tavish visa și toful se învăluia, brusc, în ceață. Prospețimea tablourilor se pierdu într'un abis întunecos.

Ho! Ho!

Se trezi. De fapt nu ațipise decât o

clipa, dar crezu că a adormit un secol. Era periculos, ceeace făcuse. Nu trebuia să doarmă. Repede, privi dacă Secundul se afla în acelaș loc. El Hablador nu se mișcase. Până în prezent deci, nimic rău nu se putuse întâmpla. Totuș nu trebuia să aibă nici o scăpare din vedere.

Dar cum să facă ca să nu adoarmă?

În timp ce se gîndea la cel mai simplu mijloc de a combate somnul, el simțea cum e cuprins de toropeală. Brusc, o idee îl trezi.

Remarcase că de cîte ori i se făcea somn, întâicapulși apoi tot corpul se prăbușeau într'o parte, până când ajungea în poziție orizontală, singura normală pentru dormit.

– E simplu! exclamă el, n'am decât să rămân în picioare.

Totuși luă o jumătate de măsură, deoarece se aranjă ca nu mai bustul să-i stea drept, punând în dreapta și în stînga diferite obiecte cari să-l împiedice să se întindă. În față instalează o sabie, fixînd-o în perete, că dacă ar fi încercat să se prăbușească înainte arma să-l readucă la

cunoștință. Pentru spate un pumnal urma să facă acelaș serviciu.

Rămânea capul.

Capul, Mac Tavish remarcase acest lucru, posedă supărătoarea proprietate că se prăvălea totdeauna înainte. El înfipse, de aceea, în centură, un al doilea pumnal, cu vârful în sus, care urma să-l înțepa în nas dacă s'ar fi ținut de vechiul său obicei: dormitul cu bărbia rezemată de piept.

Astfel, era asigurat că nu mai poate adormi.

De fiecare dată când ochii i se îngreuiău și capul i se cufunda într'un fel de ceață, Mac Tavish simțea o pișcătură.

Era lama sabiei sau a pumnaletelor cari-și făceau, conștiincios datoria.

El arunca atunci o privire, ca să vadă dacă Secundul nu se mișcase de pe locul lui și, văzându-l tot acolo, se liniștea.

El Hablador nu trebuise să facă nici un efort ca să se menție treaz.

Capul său era plin de proiecte ambițioase și de dorințe, cari nu-l lăsau să doarmă.

CAPITOLUL II

Noaptea Piratului Negru

Când se precipitase în mare, Piratul Negru se lăsă să fie înghițit de apă. Cel mai bun lucru era să-i facă pe pirăți să creadă că s'a înecat. Deoarece era un înotător de clasă putea să stea cu ușurință câțva timp sub apă fără să i se întâmple nimic. Ghiuleaua, care-i fusese legată de picior, alunecase singură.

Când se simți liber, el eși prudent la suprafață și, în loc să înoate spre țărm, se apropie de corabie. Voia să ajungă până lângă ea. El știa prea bine că bandiții așteptau, sus pe punte, ca doar să reapară deasupra apei pentru a-i trimite un glonte în cap. În momentul în care plonjase, mai multe focuri și fuseseră descărcate asupra lui dar, din fericire, nici unul nu-l nimerise.

Înotînd pe sub apă, simți deodată un corp tare: ajunsese lângă corabie. Hotărât, Providența era cu el. Se decise să mai aștepte câteva minute, în acel adăpost până

când emoția cauzată de execuție, se va fi calmat, pe bord. Auzia, deacolo, vocile piratilor, cari se felicitau pentru moartea trădătorului și cari, ca simplu amuzament, mai trăgeau încă focuri de pistol în apă.

Auzi chiar urlete.

Din glumă, un pirat sburase degetul unui tovarăș, cu un glonte, ceea ce avu ca rezultat un duel, care se termină cu moartea ambilor adversari.

Piratul Negru se depărtă de corabie abia când fu sigur că nimeni nu supraveghează împrejurimile. Apoi, nu mai pierdu nici o secundă. Inotând viguros, o porni hotărât la drum. Abia trecuse un ceas după miezul nopții și se afla în fața țărmului sleit de puteri. Nu recunoștea însă locul. Desigur, își reamintea că este pe drumul bun, dar habar nu avea în ce direcție trebuie s'o apuce. Și nimeni nu se găsea prin împrejurimi, ca să întrebe pe unde s'o ia.

O porni la întâmplare. Timpul era prețios.

Deodată, după ce străbătuse un taluz stâncos, el văzu, în fața lui, o lumină, arzând într'un fel de vale. Se îndreptă ime-

diat într'acolo, sărind peste gropi și traversând un soi ciudat de stepă, presărată cu pomișori spinoși cari îi sfășiau picioarele.

Lumina provenia dela o torță de rășină înfiptă într'un cerc de fier aflat pe poarta unei *posada*, — han la drumul mare.

Piratul Negru împinse ușa și înaintă spre o femeie bătrână, care se ridică la sosirea lui și-l privi cu o teamă destul de vizibilă. El n'avusese însă timpul să se gândească la toaleta în care se prezenta. Hainele încă ude, ce se lipiseră de corp, cămașa sfășiată ce-i atârna pe spate, descoperind un bust athletic și precipitarea cu care pătrunsese în încăpere, întrebând pe unde s'o ia spre Vera Cruz, nu pleda de loc în favoarea sa. Femeia socoti că se găsește în fața unui brigand urmărit de poliție și se grăbi să întindă brațul în direcția nordului. Ea se aștepta, dintr'o clipă într'alta, să-l vadă scoțând un pistol cu care s'o amenințe: pungea sau viața.

Dar Piratul Negru se gândea ia cu totul altceva. După ce se lămurii în ce direcție trebuie s'o apuce ca să ajungă la gu-

vernator, el întrebă:

– Aveți un cal?

Bătrîna clătină capul negativ.

– Nu, nu, n'avem cal.

– Nu cer să mi-l dați așa, vreau să-l cumpăr.

Dar femeia continua să clatine din cap, încăpățănându-se în negare.

– Nu, nu, n'avem cal.

El fremătă de nerăbdare. Auzise un nechezat chiar în momentul când ajunsese acolo și își dădea prea bine seama că bătrîna mîpte. Nu avea însă vreme să discute inutil. Se hotărî deci să recurgă la mijlocul cel mai rapid. Scoțînd punga din buzunar, el deșertă o grămadă de dubloni pe masă și trăgînd apoi ușa, o încuie pe femeie înăuntru, cu cheia. O auzi strigînd imediat după ajutor, dar nu se alarmă.

Găsi un cal, împiedicat într'un grajd de scînduri și, fără nici o remușcare, sări pe spatele animalului, destul de scump plătit. Era un cal frumos, alb, cu picioare solide, care putea face ușor o cursă îndelungată. Piratul Negru se asigură de acest lucru dela prima vedere, ca și de starea lui de

curățenie. Apoi o porni spre nord.

Șoseaua era ușor de străbătut; el preferă să meargă dealungul țărmului. Nisipul umed îi servea de pistă ușoară și proaspătă, așa că armăsarul părea mulțumit de acest galop în toiul nopții. Nenorocirea era că Piratul Negru nu cunoștea exact distanța pe care trebuia s'o parcurgă. Nimeni, nu se afla pe coasta pustie, ca să-i dea vre-o informație.

El mergea într'una, de timp îndelungat și calul nu dădea nici un semn de oboseală.

Abia la o oră înainte de ivirea zorilor, tânărul își dădu seama că se apropie de un oraș: întâlnise un drum carosabil, pe marginea căruia erau presărate mici grădini și căsuțe adormite.

Se opri într'o piațetă în mijlocul căreia se afla o biserică, și începu să strige:

– Hola ho! Hei, cineva... Foc!

El făcu o gălăgie atât de infernală, obligându-și calul să se cabreze și să lovească cu copitele de pământ, încât mai multe capete apărură la ferestre.

Adresându-se tuturor, în bloc întrebă:

— Încotro e Vera Cruz?

O voce furioasă îi răspunse:

— Pentru asta ne-ai deșteptat?

Piratul Negru n'avea timp să parlanezeze. El izbucni:

— Spuneți-mi unde este Vera Cruz! E vorba de viața voastră, a tuturor.

Asta era deajuns ca să aprindă puțin imaginația acestor oameni cumsecade. O voce care-i păru tremurândă, îl lămuri:

— Ocolește biserica și apoi ține-o drept înainte.

— Mai e departe?

— La un sfert de oră de galop.

Era în regulă. El se avântă, fără să mulțumească nimănui, fericit că e aproape de sfârșit. Calul de altfel începea să se resimtă de efortul făcut, galopul îi devenise penibil și găfăia teribil. Nu era însă momentul de a se opri din drum. Piratul Negru împinse, cu îndârjire, și ajunse spre zori la porțile orașului.

Porțile orașului se deschideau când trecuse Puerta del Sol — poarta soarelui. În acele vremuri orașele erau păzite, de teama loviturilor pe care le dădeau pirații,

nu numai pe mare, ci și pe uscat. Tânărul se îndreptă spre un soldat care îi bară drumul.

Nu se lăsase intimidat, însă socotise că e mai nimerit să coboare și să dea explicațiile cuvenite.

Ceru să vorbească cu ofițerul de serviciu și când se găsi în prezența acestuia avu o convorbire foarte animată, care părea să intereseze foarte mult pe ofițer; apoi, pe jos, o porniră împreună în direcția pieței principale.

*

* *

Guvernatorul coloniilor Spaniei nu se trezise încă.

În ajun se culcase foarte târziu, deoarece asistase la un divertisment galant sosit tocmai din Sevilla și care îl amuzase nespus.

Toate faptele de altfel erau de natura să-i facă viața plăcută pe aceste meleaguri, cu singura excepție a prezenței piratilor care-l obligau să scrie rapoarte voluminoase și să le expedieze guvernului Majestații Sale. Dacă această calamitate m'ar

fi existat viața i-ar fi fost extrem de agreabilă. Din nenorocire pirații îl împiedicau adesea să doarmă și îi provocau multe neplăceri. Întrucât guvernatorul era un om conștiincios, ordonase valeților ca, imediat ce ar auzi vorbindu-se despre pirați să-l trezească fără întârziere.

Datorită acestei dispozițiuni ofițerul care-l însoțea pe tânărul nostru fu bine primit și un șambelan își asumă misiunea de a-l scula pe guvernator.

Excelența Sa fu trezită din reveriile sale prin aceste cuvinte:

– Domnule guvernator, pirații!

Acest cuvânt prezenta un fel de putere magică, deoarece la auzul lui, Excelența Sa se ridică dintr'odată.

– Unde sunt? întrebă el.

– În palat.

Fără să vrea, guvernatorul făcu un gest de parcă ar fi vrut să-și încheie gulerul cămășii și nu putu să-și reprime o ușoară tremurătură.

– Cum în palat?

Șambelanul explică:

– Vreau să spun Excelenței Voastre că

se află aci un pirat, trimes de piraiți, pentru a ne informa cum putem prinde pe piraiți.

Ascultând aceste explicațiuni încurcate ale șambelanului, guvernatorul nu înțelese nimic; de altfel nici șambelanul nu reținuse, din informațiunile ofițerului, altceva decât că trebuie să-l deștepte pe șeful său.

Excelența Sa pricepu că afacerea nu prezintă riscuri prea mari, dar că se impune să rezolve cât mai curând. Se îmbracă în grabă, neglijând chiar oarecare amănunte de etichetă, și întrebă pe șambelan unde se află piratul.

– În sală de jos, d-le guvernator -- răspunde acesta. Se pare că a început să fie nerăbdător

– Crezi?

– Da, căci umblă în lung și'n lat, și a găsit deja un vas de argint la pământ.

Guvernatorul se grăbi, deși nu era în pericol de devastării mobilierului său.

Ziua își răspândea lumina în toate părțile, pătrunse în cameră.

Observă două canoane care, la intrarea lui,

se'nclinară. Unui dintre ei purta uniforma trupelor regulate.

Celălalt afișa îmbrăcămintea pe care o cunoașteți și care, desigur, nu era aceea a unui om ce se prezintă, în audiență, unei importante personalități.

Guvernatorul se așează. Era unul dintre acei oameni care păstrează o anumită formă a protocolului chiar față de un pirat.

— Apropiați-vă, să vă văd mai bine și comunicați-mi ce vă aduce aci.

Piratul Negru făcu un pas înainte și se plasă în plină lumină.

Atunci se petrecu un fapt aproape de ne-crezut.

Abea-l zărise guvernatorul, și se ridică de pe scaun contemplându-i cu atențiune, figura care-i părea cunoscută.

Piratul Negru surâse. Atunci guvernatorul nu mai avu nici un fel de îndoială și ridicându-se complet într'o atitudine de deferență, exclamă:

... Chiar dvs. sunteți, d-le Duce?

Piratul Negru se apropia și îi întinse, foarte familiar, mâna.

Da, domnule guvernator, nu vă'nșe-

lați. Chiar eu sunt. De altfel, tot eu sunt și piratul.

Exceelența Sa nu-și credea ochilor și bălbaia:

— Ști ca circula zvonuri despre moartea dvs.?

— Știu.

— A fost chiar înmormântat cineva, în locul dvs.

— Imposibil.

— Ba da. Nu mai târziu decât ieri, un cadavru care purta inelul dvs. în deget a fost asvârlit de mare pe coasta de Nord.

Piratul Negru se gândi la căpitanul corabiei căruia îi încredințase scrisoarea și inelul; cadavrul fusese găsit cu siguranță de pescari, cari se mulțumiseră să-l aducă la cetate. Acum nu avea însă timp să elucideze complet această chestiune. Trebuia acționat fără întârziere.

— Scuzați-mă, zise el, însă am posibilitatea să vă ajut la prinderea bandei lui Calao și la liberarea unei prințese, a cărei identitate îmi este necunoscută, dar care este prizonieră, pe vasul piratilor.

Gubernatorul își frângea mâinile, pradă unei agitații profunde

– O fi vorba den prințesă a cărei sosire mi-a fost anunțată pentru ieri. Am așteptat-o, însă corabia ei n'a sosit.

Piratul Negru murmură cu o voce seacă:

– Să dea Dumnezeu să o vedeți, sosind, astăzi. Dar tare mi-e teamă că nu veți mai avea niciodată vești despre această corabie. Inelul regăsit în mâna mortului mă face să bănuiesc o nouă trădare.

Guvernatorul reluă:

– Ce este cu prințesa?

– După câte știu este teafără; trebuie să ne grăbim însă, dacă doriți s'o salvăm.

– Ce avem de făcut?

– Câte galere de războiu posedați?

– Avem aci două și una la Porto Nuevo.

– Câți soldați?

Guvernatorul se frământă mereu:

– Din nefericire niciunul. Toți sunt în munți.

– În urmărirea bandiților?

– Nu. Sunt plecați la vânătoare. Avem astăzi o mare sărbătoare în garnizoană și, afară de circa o sută de oameni de gardă, restul a luat concediu.

Piratul Negru făcu un gest de nepăsare.

– Ei bine, zise el. În cele din urmă mă voi mulțumi și cu o singură galere, dacă este echipată cu oameni curagioși.

Guvernatorul i se puse la dispoziție.

– Una din ele va fi gata într'un sfert de oră, zise el. O vom lua pe cea mai rapidă. În ceea ce privește echipagiul îl veți alege singur.

Piratul Negru porni cu guvernatorul în direcția portului. În drum, ca de obicei, își concepu planul de acțiune în perfect acord cu mijloacele de care dispunea

Portul era scăldat în soare. Într'o strâmtoare se aflau adăpostite cele două galere de războiu. Una era grea și masivă, cealaltă fină și ușoară. Pe aceasta din urmă căzu alegerea Piratului Negru.

– Câți oameni poate cuprinde? întrebă el

– O căsută douăzeci, inclusiv cărmaciul și comandantul artileriei.

– Nici nu-mi trebuesc mai mulți. Acum vă voi cere permisiunea de a-mi alege oamenii după aprecierea mea și de a-i conduce după cum voi crede eu de cuviință.

Guvernatorul se înclină.

— Cum veți crede, domnule duce.

Piratul Negru își alege vâsluitorii, toți oameni robuști cari purtau ca uniformă, o centură largă de piele susținută de niște bretele ce le acopereau torsul gol.

— Cari sunt cei mai buni înotători? întrebă Piratul Negru.

Toți, — erau aproape trei sute — ridicară mâinile.

— Adevărați pești, confirmă și guvernatorul.

Piratul Negru alege deci pe cei mai solizi și se îngriji de înarmarea lor.

Nu avea decât niște pumnale lungi, mai mult cuțite decât baionete, dar care, în mâinile lor, constituiau o armă teribilă.

Fuseseră aleși mai mult pentru vâsle decât pentru luptă.

Galera avea două tunuri, unul la pupa, celălalt la prora și pe puntea care se întindea de-a lungul bastimentului luară loc, aproape o sută de soldați.

— Voi prinde pe pirăți cu ajutorul vâsluitorilor? Domnule guvernator, nă veți face plăcerea de a asista la bătălie?

Guvernatorul era prea viteaz ca să se

priveze de o asemenea plăcere.

— Sper că nu doriți să lipsesc de la eliberarea tinerei prințese? făcu el.

Aceste cuvinte avură darul să înfierbânte și mai mult pe tânărul nostru prieten, care întetî preparativele. Cu dibăcie și precizie explică văslașilor ce aveau de făcut și aceștia se arătară hotărâți și bucuroși să-l asculte.

Se părea că ordinele primite avură darul să le placă enorm, căci păreau foarte bucuroși să asiste la această serbare, care le picase pe neașteptate.

În mai puțin de jumătate de oră, corabia porni la drum.

În ultimul moment, Piratul Negru renunțase la prezența guvernatorului.

— Voi fi obligat, exclamă el, să scufund această galără, așa că mi-ar fi foarte neplăcut să vă expun eventualității de a lua o baie rece. Urmați-ne la o distanță oarecare pe bordul celeilalte galere, și veți urca pe corabia piraților după ce o voi fi capturat.

Guvernatorul acceptă această condițiune, cam fără voce, căci ar fi vrut să ia parte

activă la luptă. Totuși se arată ascultător ordinelor Piratului Negru, căruia părea că-i poartă un respect deosebit.

Soarele se ridicase deabinelea, când vîslașii începură să rameze din toate puterile, în plină mare; Piratul Negru indica direcția. El știa unde va putea să întâlnească bastimentul inamicilor, dar se temea că acestea să nu fi ridicat ancora, în timpul nopții.

Deși avea încredere în buna credința lui Mac Tavish, el cunoștea viclenia lui El Hablador și se temea de ea.

– Grăbiți-vă! Văsliți mai tare!

Șeful înotător, care ritma vâslitul, agită bastonul său întocmai unui șef de orchestră care indică cadența mișcării și îi grăbi astfel pe rameuri. Piratul Negru le promisese, tuturor, un spectacol de rară frumusețe, ceea ce îi făcea să se zorească cât mai mult, mai ales că era pentru prima oară când se duceau să captureze un vas de pirați.

Erau orele zece când Piratul Negru ordonă să se ridice ramele. El observase coasta insulei care îi reamintea atâtea triste evenimente.

Scrută orizontul și golfurile țărniului. Într'unul din aceste golfuri urma să descopere doar corabia piratilor. Brusc, ochii își reamintiră de locul unde, cu două zile înainte, capturase, el singur, corabia spaniolilor.

— Incet, nu faceți gălăgie.

Galera înaintă în tăcere, apropiându-se de coastă, până lângă stânci. Părea o pasere ușoară, cu zeci de aripi, care trecea razant deasupra apei spre a-și surprinde prada. Admirabilul bastiment de războiu, prelungit ca un ac, mult așundat în apă, prezentând prea puțină suprafață ca țintă ghiulelor, evolua cu ușurință demnă de admirat.

Piratul Negru, instalat în față, simțea că stăpânește acest instrument perfect și pe toți cei dinăuntru. Era sigur că va fi urmat cum era de sigur că va învinge.

— Opriți!

Vârful galerei depăși un colț de stâncă și, în față, apăru o pânză care era trasă pe catarg, cu ajutorul unui scripete.

— Vor să pornească, murmură tânărul.

...Manevra de plecare fusese ordonată de El Hablador.

În clipa în care se crezu scăpat de înamicul său, el nu mai voi să rămână în acele paragini. Dintr'un moment într'altul puteau fi surprinși, afirma el, așa că n'avea nici o noimă să mai întârzie acolo. Mac Tavish nu găsea nici un motiv șerios să-l contrazică. Din fericire pânzele corăbiei, tăiate de Piratul Negru la capturare, trebuiau reparate și asta le ceru mai bine de trei ore. Șeful echipajului, de altfel, le mai deranja și el de câteva ori sub diferite pretexte așa că nava, pe care El Hablador avusese intenția s'o pornească în zori, nu putuse fi gata decât la amiază.

Secundul era prea ocupat ca să se intereseze prea mult de prizonieră. El nu voia să atingă chestiunea fetei față de tovarășii săi, până ce nu vor fi ajuns într'un alt loc, ca să nu trezească susceptibilitatea vreunuia. Și apoi, el era un om care știa să aștepte, atâta vreme cât era sigur că prada nu-i poate scăpa. Avea răbdarea și cruzimea unei pisici.

Din când în când, le vizita pe cele două captive, având grije să le comunice că el este singurul stăpân pe bord și că protectorul lor nu mai revenise.

Mac Tavish îl instalase pe Hermann la postul de veghe al corăbiei, ordonându-i să-l avertizeze numai pe el singur în cazul că ar vedea ceva suspect. Și, în timp ce bătrânul scoțian se învârtea în lung și latul punții, gândindu-se cum ar putea face să-i supere, cât de puțin, pe cei cari țesau pânzele tăiate de cuțitul Piratului Negru, el îl observă pe Hermann care-i făcea niște semne disperate.

— Ce e s'a întâmplat ceva nou? întrebă el.

Hermann făcu un semn afirmativ, cu capul, și îi arătă să se uite în larg. În spatele stâncilor, apăruse, pe apă, într-o sumbră a unei galere.

— Cred că indivizii aceia vor veni u noi, făcu el, adresându-se moșului.

Trebue să constatăm că în momentul acela inima celor doi piraiți era împărțită între o speranță vagă și o teamă anume. Nu-ți petreci doar toată viața în piraterie fără a păstra o amprentă adâncă a acestui lucru.

Mac Tavish știa ce urma să se petreacă; văzându-l, acum, pe înalțimea cei

mai cumpliți ai carierii sale, el simți un fel de neliniște. Hermann, în ceace-l privește, ar fi preferat să se afle în momentul acela altundeva.

— Ce facem acum? întrebă el, adresându-se lui Mac Tavish.

Mac Tavish nu se decidese de angajamentul pe care și-l luase față de Piratul Negru.

— Le vom ușura sarcina.

Tovarășul său sucă în mână mânerul pistolului său.

— Asupra cui vom trage, deci?

— Asupra nimănuui; așa cel puțin vom fi siguri că nu suntem prinși între două focuri. De altfel, continuă el, sunt sigur că aici nu va fi o bătălie prea mare. Piratul Negru o să ne mai arate, încă o chestie uimitoare, cu siguranță.

Hermann păru, pe jumătate, liniștit.

— Unde vom sta?

— Pe puntea din spate, lângă cabina prizonierei, pe care n'o vom pierde nici o clipă din vedere, ca să-l împiedecăm pe El Hablador să intre înăuntru.

Hermann voia ordine precise.

— Prin ce mijloace?

Scotianul avu un gest sec.

— Prin toate mijloacele. Dar atât cât va fi cu putință, să nu-l ucidem până ce Piratul Negru nu va fi pe bord.

Pânzele erau acum reparate și gata de a fi urcate pe catarge. Vântura cea mare era deja ridicată și, umflată de vânt, împingea corabia să plece.

Pe punte, El Hablador comanda manevra, ceea ce permise galerei să se apropie fără a fi observată.

Deodată izbucni, totuș, un strigăt de alarmă, pe bord.

— La tunuri! Suntem prinși!

El Hablador sări până lângă bastingaj. Aici, în față, aproape de luciul apei, galera apăruse și arama ornamentelor sale strălucea sub soarele de plumb. Ramele își alternau mișcarea regulată și, la fiecare lovitură de vâslă, lungul bastiment câștiga teren.

Secundul părăsi aranjarea pânzelor. El pricepuse că, așa cum fusese surprins, are puține șanse să scape și că singura posibilitate de a învinge este să acționeze rapid, cântând să scufunde vasul oficial. Tunașii corăbiei fuseseră de cu seară puși la punct așa că puteau face față unui asolt

și chiar unui atac. Dar pirății nu sunt prea buni tunari și preferă, întotdeauna, un abordaj. De astă dată El Hablador urma să se folosească de artileria spaniolă.

— Foc prefutindeni, strigă el, foc ca să nu se apropie.

Totuş gâlera fuse aceia care trase mai întâiu. Partea din față a navei oficiale se înfășură, deodată, într'un nor greu de fum, iar tunul de bronz care se afla la proră, trase un obus de fontă ce căzu pe puntea corăbiei, exact în locul unde El Hablador se aflase când dirija manevra pânzelor.

Lipsea câteva secunde ca să fi fost tăiat în două

CAPITOLUL III

O luptă stranie

Piratul Negru fu acela care trase prima ghiulea. Se părea însă că n'are intenția să continue deoarece coborî în mijlocul vâsleșilor.

— Acum, spuse el, amintiți-vă bine ordinele.

Oamenii așteptau ceva. Ei își intinseră

văselele și omul dela bară făcu galera să evolueze de așa manieră ca să apară de flanc, în fața corăbiei piraților. Astfel erau mult mai vulnerabili și fiecare dintre ei putea auzi strigătele de bucurie ce izbucniră pe corabie.

– Arătați-vă confuzi, strigă Piratul Negru, ridicați-vă în picioare, agitați-vă.

Ordinul se execută imediat. Inotătorii încălecară bancile galeriei ca și cum n'ar fi știut ce trebuie să facă. Și iată că o jumate duzină de ghiulele căzură, în apă, la doi-trei pași de bordul lor. Focul piraților nu era rău condus și El Hablador privea cu plăcere că galera nu se poate apropia fără a fi în pericol. Pregăti o a doua canonadă.

Pe bordul galerei, Piratul Negru nu aștepta decât acest lucru.

– Aten e, acum e momentul!

De asta dată descărcătura ajunse aproape lipită de văselele ridicate.

Pirații crezură însă că ... ut în plin, deoarece strigăte de entuzias ... bucniră pe punte.

Să-i lăsăm să creadă că am fost a-

atingși, strigă Piratul Negru.

În aceeaș clipă, ca răspuns la ordinul de mai sus, toți vâslașii se dedicară unei munci ciudate. În timp ce unii, urcați pe babord, obligau bas-timentul să se balanseze pe apă, ca și cum ar fi fost lovit de proiectil, ceilalți se grăbiră să facă în fundul galerei numeroase găuri, ca să intre apa înăuntru. Făceau tot ce le stătea în putință ca să scutunde propria lor corabie.

Apa năvăli în valuri puternice, prin fund, umplând galera care, îngreuiându-se astfel, se cufunda din ce în ce până când nivelul mării trecu de bordul ornat cu aramă.

Pe puntea din față, Piratul Negru agită brațele strigând, la întâmplare, câteva ordine dinainte pregătite, ce urmau să fie auzite de toți dar cari nu trebuiau să fie executate de nimeni:

– Să scape cine poate!... Aruncați-vă în mare... Înotați spre țarm...

Dusă de propria ei mișcare, galera încetând de a se mai învârti în jurul corabiei pirate, plutea, acum, ca o epavă, spre țarm.

Tunurile piraților încetaseră de a mai bubui. Entuzismul domnea din nou pe bordul "cavalerilor mării", carierau veseli de a fi scăpat atât de ușor de pericol. Singur, El Hablador, urmărea toate evoluțiile inamicului său, deoarece știa prea bine cât este de viclean. Totuș, crezu că a scăpat de orice teamă: galera bine atinsă și complet înecată, plutea încet dusă de curent.

Abia acum, când era convins că adversarul fusese redus la neputință, el hotărî că e timpul să-și reia manevrele întrerupte și să părăsească, cât mai repede, aceste locuri. Ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat, el ordonă să se ridice din nou pânzele și se scufundă în supravegherea executării dispozițiilor pe care le dăduse.

... Dacă însă ar fi cercetat, cu grije, adâncurile apei, în locuri unde se scfundase galera, Secundul ar fi putut vedea niște lucruri neobișnuite.

Hotărât lucru, Piratul Negru era un om extraordinar. Abia încetase focul artileriei pirate că, el se și aruncă în apă, făcând semn înotătorilor să-l urmeze. Cincizeci sau cel

muli zisezi de metri îl desparteau de spa-
torul vasului spaniol. El începu să înoate
întreolo, având grije să nu iasă nici o
singură clipă cu capul deasupra apei. În
spatele său, cei o sută de vaslași făceau
acelaș lucru. Nîdic, nici un cap, nici un
tremu al apei, nu se putea observa. Tre-
buia să urmărești, foarte atent, acest an-
samblu de înotători, la două picioare sub
nivelul mării, ca să-ți dai seama că există.
Comandantul din Vera Cruz nu mințise
cînd afirmase Piratului Negru că toți lun-
trașii lui sînt înotători de primul ordin.
Cinci zeci de metri de parcurs înseamna
o sută de mișcări ale brațelor, șaptezeci
de secunde de rămas sub apă — șaptezeci
de secunde în care trebuie să lupți contra
inevitabilei necesități de a respira și îm-
potriv legilor care obligă corpul de a înota
în sus. Înotau cu toții în spre corabie, în-
tr-o linie perfectă.

Piratul Negru, în frunte, înota cu ochii
deschiși, făcând mișcări mari; deodată ca-
rera corăbiei se văzu prin transparența
verzăie a apei. Un ultim efort și mîna îi
se prinse de cîrma. Scoase capul afară

și ridică ochii. Deasupra lui se afla marele castel al apartamentelor, la adăpostul căruia oamenii puteau să abordeze. Primii, sosiră chiar. Curând, unul câte unul, eșiseră toți la suprafața, fără sgomot, și se agățara pretutindeni, de tot ce le sta la îndemână. Urmau doar să dea o extraordinară ofensivă. Cei • sută de văslași se aflau acolo, strânși la un loc, ținându-se de borduri, de cablurile cârmei, de orice putea furniza un sprijin. Așteptau, cu ochii ținta la Piratul Negru, noile ordine.

Simplu, el făcu un gest arătându-le puntea și celelalte laturi ale corăbiei.

Trupa se împărți.

Piratul Negru escalada primul puntea corăbiei, tot așa cum făcuse și în ziua în care o capturase el singur.

În urma lui, toată lumea apucă acelaș drum.

*

*

*

Numai doi oameni se neliniștiră din cauza inamicului pe bordul corăbiei-pirate. Erau Mac Tavish și cu Hermann.

După ce se sfârșiră aclamațiile cu cari tovarășii au salutat scufundarea galerei, uluiți,

cei doi prieteni ai Piratului Negru simțiră că le înghețau sângele în vine. Amândoi, stăteau lângă apartamentul prinzerei prizoniere și se întrebau dacă această victorie a piraiilor este reală sau nu.

Mac Tavish vru să se convingă. El urcă pe punte și văzu bastimentul venit din Vera Cruz scufundându-se. I se explica cum a fost lovit. Dătrăul scoțian privi spre mare și fu nămiră nevăzând decât câțiva oameni înotând spre țarm.

— Că-i marinari fuseseră pe galeră? întrebă el.

— Cel puțin șase sute, răspunse un pirat căruia nu-i plăcea să exagereze, mai ales că acum orice pericol era trecut.

Atunci Mac Tavish clipi din ochi, își frecă puternic nasul și cobori foarte liniștit la vestibulul cabinelor.

Hermann, spusese el, Piratul Negru a aranjat încă o lovitură în genul lui. Așa cum s'a angajat lupta, între ei și banda, cred că toate șansele sunt de partea lui.

Hermann care nu văzuse nimic, se liniști. În sufletul său se dăduse o luptă între dorința de a rămâne credincios Piratului

Negru și aceia de a se urca pe punte ca să se dedea bucuriei colective a piraților, lăsându-le pe cele două prizoniere în voia soartei. El întrebă:

-- Dar nu te înșeli?

Mac Tavish îl privi cu un aer superior, apoi ca să-i schimbe gîndurile negre îl trimise să se pîmbe puțin.

-- Urcă pe puntea din față, și, sub pretextul de a privi galera inamică, îi spuse el, observă tot ce se petrece. Nu uita nici o clipă că ești în slujba Piratului Negru, singurul om care are posibilitatea de a-ți salva sau de a-ți tăia capul.

-- Ești sigur? întrebă Hermann.

-- Tot atât de sigur cum sunt că mă cheamă Mac Tavish și că deasupra capului am cerul iar dedesubt se află marea.

Hermann nu mai insistă. Când i se vorbea despre pericolul în care se află capul său, era în totdeauna gata să se dea de partea aceloră cari îi promiteau să-l acopere. Se urcă deci pe punte, sosind tocmai la timp ca să vadă un lucru complot neobișnuit.

Din dreapta lui, țâșniră, parcă venind

un mare, vreo douăzeci de vlagani goi
cari se îndreptară pe punte, scoțând niște
urlete cari opriră brusc munca piraților.

Acelaș lucru se întâmplă și în partea
stângă a corăbiei. Acelaș irupție a unor
ndivizi cari se repezeau înainte, urlând. În
înjlocul acestora, Hermann îl văzu pe Pi-
ratul Negru care, înarmat cu o sabie, se
aruncă asupra primilor apărători ai coră-
biei, trimițându-i într'o lume mai bună.
Hermann își reaminti de ceea ce îi spusese
Mac Tavish cu câteva clipe mai înainte.
Apucând o bară de fier sări în ajutorul
Piratului Negru, strigând:

Sunt omul tău, stăpâne.

Și înoepu să lovească în dreapta și în
stânga cu o furie oarbă.

Fu o luptă cu adevărat extraordinară.
Niciodată pirații nu fuseseră asediați în-
tr'un asemenea mod. Văsiașii aveau o ma-
nieră cu totul personală de a ataca. În
loc să lupte separat, ei se mișcau cu toți
deodată, împresurându-i pe inamici și că-
zând asupra lor cu toată greutatea.

Pirații rămași în viață isbutiră totuși să
se adune la un loc și se auzeau acum focuri

de pistol. Dar cea mai mare parte dintre ei nu aveau armele pregătite și, înspăimântați, nu știau ce să facă. Câțiva din agresori fură asvârliți în mare.

Piratul Negru avea în jurul său o trupă compactă pe care o repartiza pentru toate colțurile bastimentului.

— Căutați peste tot.. Nu lăsați pe nici-unul să scape... Pe șef însă lăsați-l pentru mine.

El Hablador, rezemat de catargul cel mare, scoase două pistoale și le descărcă pe rând. Deoarece nu mai avea timp să-și reincarce armele, acum el le ținea de țevă, încercând să lovească ca și cu un ciomag. Ultimele gloanțe voia să le rezerve Piratului Negru. Din nefericire pentru el, acesta nu-i dădu nici o singură ocazie ca să traducă în fapt instinctele sale criminale.

Piratul Negru părea că se află peste tot în aceeaș clipă și îi urmărea pe bandiți în toate retragerile, găsind totdeauna prilejul să scape cu fața curată oricât ar fi fost pericolul de mare. Numai simpla sa prezență îi îngrozea pe acei cari îi fuse-

seră tovarăși cu douăzeci și patru de ore înainte.

Se auzea:

– Piratul Negru este în fundul corăbiei, în față. Piratul Negru este lângă cabine. Piratul Nrgu dă foc la praful de pușcă...

Era văzut în cinci sau șase locuri deodată. Bandiții alergau dela un capăt la celălalt al punții neștiind unde este salvarea și groaza de care fuseseră cuprinși făcu ca încăerarea să nu dureze mai mult de zece minute. Se văzu cu toții, adunați în acelaș loc fără să știe cum s'a făcut acest lucru.

Desarmați, aiuriți, ei se repeziră în acea parte a corăbiei care nu avea nici o eșire și căreia i se spunea curtea de plimbare. În spate se găsea despărțirile din lemn pe cari nu le putea străbate, iar în față, înotătorii le barau drumul amenințându-i cu armele. Niciodată nu se văzuse o asemenea învălmășală de oameni terorizați.

Desigur, o mare parte dintre piraiți își pierduseră viața în acest asalt, dar spaniolii din Vera Cruz, cărora le plăcea să

lupte în libertate, asvârliseră peste bord cadavrele celor căzuți. Restul piraiților era redus la neputință și își aștepta înspăimântat soarta.

În interiorul bastimentului, sub conducerea Piratului Negru, echipe de înotători se ocupau de curățirea antrepozitelor corăbiei de ultimele rămășițe dintre piraiți; Camera în care se afla depozitat praful de pușcă era bine păzită, ca nu cumva vreun descoperat, care ar fi scăpat nevăgătat în sea-mă, să nu dea foc explozivilor și să arunce, astfel, nava în aer.

Dealtfel, Shakespeare, marele specialist al acestui gen de ocupație, nu se mai afla acolo, pentru a încerca o lovitură neașteptată.

Și Piratul Negru reapăru pe punte.

El nu se ocupase, într'adevs, de castelul din spate, unde se găsea cabina prizonierei, știind că Mac Tavish, conform ordinelor sale, se afla acolo, gata să interviev la cel mai mic semnal al prințesei, și că, în plus, El Hablador era supravegheat de oamenii sai, pe punte.

Totuș, în timp ce se îndrepta spre pa-

noul central al vasului, el remarcă că Secundul nu mai era lângă catargul tel mare și că nu se găsea nici printre prizonieri. Avu un presentiment.

Lăsându-i pe văslași să continue cu desarmarea piraților prinși, el se repezi spre castelul din spate al corăbiei, unde se aflau apartamentele și cabinele pasagerilor.

Și oeeace văzu aici făcu să-i bată inima mult mai tare. Scoțianul zăcea lungit la pământ, amețit. El nu mai întârzie nici o singură clipă ca să vadă cum fusese doborât amicul său ci, ca o fiară rănită, se repezi spre cabină, trântind ușa de perete.

El Hablador se afla acolo, strângând-o în brațe pe tânăra fată, care se lupta cu el, sgârindu-i fața cu unghiile. Dar Secundul își pusese toată puterea într'o ultimă mărșevie. Simțind partida pierdută, el nu mai voia ca prințesa să mai cadă vie în mâinile spaniolilor, și deoarece nu putuse s'o păstreze pentru el, era decis s'o omoare.

Piratul Negru sosise însă la timp. Aruncându-se asupra lui cu furie năstăpănită.

el îi prinse capul în menghinea celor două mâini puternice ale sale și îl strânse vi-guros ca să-l oblige să dea drumul pradei sale. Apoi îl repezi, cu sete, la pământ, fără să-l slăbească nicidecum. Era cuprins de o poftă bestială de a ucide și voia să-l omoare cu mâinile lui.

Fu o luptă teribilă, o dispută în care doi oameni se luptau nu numai pentru a-și ucide adversarul ci și pentru a-și potoli ură reciprocă.

Piratul Negru era tot timpul cel mai tare pentru că forța sa fizică era dublată de furie și mai ales pentru că El Hablador, lipsit de posibilitatea de a lovi laș, pe la spate, era ca o cărpă la discreția lui.

Eșind din cabină, în furia deslănțuită a luptei lor pe viață și pe moarte, cei doi oameni se găsiră în anticameră. Aci Piratul Negru se văzu nevoit să mai facă față unui nou atac. Toți pirații cari nu fuseseră prinși de către văslași, se înarmaseră din nou și o porniseră în direcția castelului din spate, hotărâți să încerce recucerirea corăbiei. Era contra-ofensivă a acestor derbedei siliți să se bată pentru a-și scăpa viața. Ei se repeziră pe scară, în

momentul în care El Hablador, nemișcat, nu mai putea răspunde loviturilor Piratului Negru.

Eroul nostru văzu însă pericolul care se ivise din nou. Un pistol era chiar ațintit asupra lui. Intr-o secundă, sau mai puțin chiar decât atât, el ridică corpul amețit al Secundului și îl ținu drept păvăză. Glonțele pătrunse în trupul lui El Hablador, care scoase un geamăt surd de durere... Piratul Negru nu-i dădu însă drumul și continua să se servească de el ca de un adăpost.

În spatele său, se auzi un alt geamăt și o voce slabă care murmură:

— Dumnezeule! Încă n'au terminat cu bătălia aici?

Era Mac Tavish care-și revenea în fire după lovitura cu care-l amețise El Hablador.

— Sus, Mac Tavish, vino-mi în ajutor, îi strigă Piratul Negru.

Bătrânul scoțian nu-i putea fi însă de prea mare folos în acțiune, contra piraiilor dar știu să se facă, altfel util. Văzând că ușa cabinei prizonierelor rămăsese deschisă, el făcu semnul prințesei și servitoarei

să-l urmeze și le împinse spre coridorul strimt care dădea direct în magazie.

Piratul Negru pricepu planul bătrânului.

El așteptă ca retragerea femeilor și a lui Mac Tavish să se termine și apoi, mereu adăpostit de corpul inert al lui El Hablador, alunecă pe acelaș drum, fugind prin culoarele întrebatoase ale corăbiei. Deocamdată erau la adăpost dar, în urma lor, se auzea tot mereu mai tare sgomotul pe care-l făceau bandiți porniți în urmărirea lor.

La capătul magaziei văzură niște scări; peste douăzeci de pirați, țâșnind din umbră, se aruncară asupra lor, cu cuțitele ridicate. Din fericire bandiții nu mai aveau de mult gloanțe pentru pistoale și erau nevoiți să se lupte cu arma albă.

Cu toate acestea, situația era periculoasă pentru fugari; Piratul Negru, deși era un virtuos al crimei, isbutea cu greu să facă față unui duel cu mai mulți adversari, cari atacau deodată. Fără un ajutor din afară ar fi fost pierduți.

Și ajutorul acesta veni.

Printr'unul din geamurile cari rămase

deschis spre mare, un corp, care aluneca în magazie, întunecă o clipă lumina și o voce cunoscută strigă:

– Țineți-vă bine că sosesc.

Mac Tavish îl recunosc pe Hermann pe care îl știa că este un tip plin de imaginație.

De fapt Hermann nu se aruncă în luptă alături de Piratul Negru ci, adresându-se, cu o voce vibrantă, piraților le spuse:

– Stați, idiților... Nu vedeți că e mai tare decât voi și că numai el poate să vă salveze ca să scăpați cu viață? Lăsați armele jos și strigați un ura puternic în onoarea lui.

Săbiile se ridicară în sus și lupta încetă. Bandiții știau totuș că nu pot să ceară grație și că au meritat moartea demii de ori. Unul dintre ei întrebă, pe un ton aspru:

– Dacă luptăm pentru tine, juri să ne scapi cu viață?

Piratul Negru își cunoștea puterile și știa că guvernatorul nu va ezita să-i acorde toate favorurile pe cari le va cere.

– Jurați voi întâi că le veți apăra pe

aceste femei și că mă veți asculta.

Omul care vorbise veni să se așeze lângă Piratul Negru, spunând:

– Pe Dumnezeu, o jur. Moarte pentru moarte, dar să mor alături de cei cari au curaj.

Atunci Piratul Negru îi ertă cu un gest mărinimos.

– Toți cei cari sunt alături de mine vor fi salvați, vi-o jur!

Întreaga asistență se grupă imediat în jurul celor două prizoniere. În acel moment intrară în magazie și urmăritorii cari atacaseră în castelul din spate al corăbiei. Și din nou o bătălie sângeroasă avu loc. Agresorii nu pricepeau de loc însă de ce erau atacați chiar și de tovarășii lor, nu știau în cine trebuie să lovească și în cine nu, așa că toți căzură până la unul.

Apoi sosiră și văslașii.

Ei raportară că lupta de pe punte s'a sfârșit și că cea de a doua galeră se apropie de bord, cu guvernatorul care voia să se urce pe bord.

– Perfect, spuse Piratul Negru, conduceți-mă până la guvernator; să lăsăm domnișoarei această gardă de onoare, care s'a

oferit de bună voie.

Așa se explică de ce prințesa revenise pe bord, înconjurată de câțiva vlăjgani, ale căror mutre nu erau de loc încurajatoare și printre cari Mac Tavish și Hermann pășeau mândri.

Pe puntea însorită, Piratul Negru prezentă guvernatorului din Vera Cruz nava cucerită dela pirați. El sosise acolo, condus pe brațe de văslași. Păreau un general glorios care gusta din fructele victoriei.

El se înclină în fața Excelenței Sale, trimisul Majestății Sale la Vera Cruz, și spuse:

– Vă ofer această corabie. Mările noastre vor fi de acum libere și corăbiile noastre vor putea aborda cu ușurință la Vera Cruz.

Guvernatorul primi acest omagiu, strângând afectuos mâna Piratului Negru.

– Vă mulțumesc în numele Majestății Sale, răspunse el, dar... privirea lui rătăci pe punte:

• Dar, adăugă el neliniștit, nu văd unde este prințesa.

Piratul Negru se întoarse spre partea din spate a corăbiei.

Printesa se apropia, surăzând, iar soarele radios îi juca în păr. Dreaptă și mândră, între bandiții care o înconjurau, gata s'o apere împotriva oricui, ea înainta spre locul unde se afla cei doi oameni.

Ducele se înclină în fața ei iar ea salută, cu un surăs, ca și cum ar fi fost mai mult decât obișnuită cu asasinatelor, ca și cum nimic n'ar fi putut s'o emoționeze în cursul îngrozitoarelor ceasuri cari le petrecuse pe bord.

– Alteță spuse guvernatorul, suntem adânc fericiți pentru eliberarea dvs.; am-și mulțumit în public d-lui duce.

Tânăra fată încruntă ușor din sprâncene. În gândul ei se produse un brusc eveniment. Ea se temu, o clipă, că un personagiu oficial își atribue tot meritul care se cuvenea Piratului Negru. Ea căută cu privirea printre cei cari îl înconjurau pe guvernator, dar nu-l văzu decât pe protectorul ei care primea aceste omagii.

Guvernatorul întinzând mâna tânărului erou spuse:

– De altfel, domnul m'a asigurat că vă voi regăsi sănătoasă.

Spunând aceste cuvinte, guvernatorul își dădu seama că produce o anumită surpriză prințesei. Întorcându-se spre Piratul Negru remarcă că acesta zâmbea ironic. Începu și ea să surâdă.

– Cum, nu v'ați prezentat încă?

Apucând, foarte galant, mâna Piratului Negru, el făcu trei pași în direcția castelului din spatele corăbiei.

– Alteță, vă prezint pe ducele d'Arnoldo, grande de Spania, cavaler al ordinului Saint-Cristophe, trimis diplomatic în coloniile Prea Sfintei Sale Majestăți.

Tinerei fete îi venea greu să-și reție uimirea. Ținând mâinile pe piept, simțea că îi bate inima. Acum, când orice pericol era înlăturat, ea păstra salvatorului ei o dulce și tandră recunoștință.

Dacă tînăra fată făcea o impresie cu adevărat regală atunci când își păstra atitudinea de prințesă spaniolă ea era pregătită să recunoască cât de mică se simțea în fața acestui om care nu ezitase să-și riște viața pentru ea.

Obrajii ei se împurpurară și nu mai putu să spună nici un cuvânt.

Servitoarea o suținea ca să nu se prăbușească. Astfel ea putu să înainteze până la balcon și făcu, cu mâna, semnul primitiv prin care prințesele îngăduiau la Curte omagiul unui cavaler.

Piratul Negru își reveni.

El fu acela care vorbi cel dintâiu.

Și ceea ce spusese era atât de neprevăzut, încât și guvernatorul singur fu uluit.

— Prințesă, spusese Piratul Negru, am onoarea să-ți cer mâna.

Emoția guvernatorului nu ținu prea mult, deoarece el își dădu seama că această cerere în căsătorie îi surădea foarte mult și prințesei.

Pe puntea corăbiei încărcată de unelte, unde sângele curs se usca în pete mari lucitoare, printre prizonierii posomorâți ce-și așteptau pedepsele, în fața văslașilor imobili și a gărzii de onoare compusă din pirății pocăiți, ceremonialul dela Curte putea, foarte bine, lipsi.

Prințesa voia să coboare scările balconului spre a se îndrepta spre acela pe care-l acceptase ca logodnic, dar Mac Tavish nu îngădui ca ea să se folosească pentru acest

lucru de picioare. Întrucât își decernase, singur, titlul de comandant al gărzii de onoare, el voia să tragă toate avantajile rangului său. Făcu, deaceia, un semn lui Hermann care, după o consfătuire rapidă cu tovarășii, o obligă pe tânăra fată să se lase luată pe sus și purtată în triumf.

Era, aceasta, un gest comic și neprevăzut dar Mac Tavish păru tot atât de mândru cât ar fi fost dacă ar fi comandat garda scoțiană, la Buchingam.

În timp ce această curioasă formalitate se îndeplinea și cortegiul coborî pe scară, Piratul Negru se aplecă spre guvernator și întrebă:

– Nu crezi că ar fi timpul să-mi spui care-i numele prințesei?

Și, pentru prima oară, el află că aceea pentru care se luptase atât de sângeros era singura verișoară a Prințului de Castilia, frumoasa Marie – Therese de Santegla, care urma să fie făcută Ducesă de Vera Cruz.

*

* *

Cei doi tineri habar nu mai avură de cele ce se petrecură apoi.

În timp ce prizonierii era tranzbordați și văslașii se ocupau de repunerea în stare de funcționare a corăbiei pentru a putea porni pe mare, Piratul Negru și tânăra prințesă își permisă plăcerea de a discuta despre lucruri cari abia se înfiripau în inima lor.

Retrași într'un colț liniștit al bastimentului, supravegheați de garda care nu voia să-i scape din ochi, de teamă să nu fie confundați cu ceilalți prizonieri și să fie trimiși, în fundul galerei, cu ghiulele de picioare, ei schimbă primele ei cuvinte de dragoste.

Mac Tavish se apropie de Hermann și avu cu el o convorbire serioasă.

- Am avut dreptate când te-am sfătuit să rămâi credincios Piratului Negru? întreabă bătrânul scoțian.

Hermann își ia un aer supărat.

- Ce tot vorbești; am fost întotdeauna de partea Piratului Negru. Eu am simțit că acest om mă va duce pe drumul cel bun încă din ziua în care l'a ucis pe căpitanul Calao.

Mac Tavish dădu din cap.

- Asta așa e Hermann, și eu am simțit acelaș lucru. Dar trebuie să adaog că,

de fapt eu am fost întotdeauna un virtuos.

– Pardon, eu am fost mai credincios decât tine, replică Hermann. În curând mă voi căsători cu o femeie care mă va face fericit într-o mică casuță în care mă voi instala.

Scoțianul își privi tovarășul.

– Cu alte cuvinte ai lăsat o logodnică în țară?

Hermann făcu cu ochiul.

– Nu, făcu el, arătând către servitoare, dar uite cu fata asta îmi voi face treaba căci dragul meu, sunt foarte bine cu ea.

Mac Tavish desigur nu era deloc înțeles cu această confidență. El se făcu roșu de indignare. Făcând un pas înapoi, duse singura-i mână la brâu, de unde scoase un pumnal.

– Dacă îndrăznești să spui lucruri de astea, se răsti el furios, te omor imediat pe loc șa pe un bandit ce ești.

Hermann îl privi înmărmurit.

– Ce te-a apucat?

– Ce m'a apucat, m'a apucat că eu sunt logodit cu această femeie și îți interzic să ridici măcar ochii spre ea, tu nu meriți nici

măcar să-i scoți pantofii.

Lui Hermann nu-i venea sa-și creadă urechilor. N'ar fi bănuir nici odată că Mac Tavish ar fi un om așa de galant.

— Dar când, întrebă el, ai făcut tu cererea asta?

Mac Tavish își reveni.

— N'am făcut-o până acum, dar o voi face chiar acum, și te opresc să mă urmezi.

Hermann văzu pe șeful echipajului care se îndreptă într'adevăr către servitoare și căruia i se adresă după ce a ezitat îndelung, căutând în mintea lui cuvinte ce ar trebui spuse într'o ocazie atât de importantă pentru el.

Conversația a fost destul de scurtă.

Hermann văzu cum servitoarea ascultase foarte serioasă propunerea lui Mac Tavish și pe măsură ce ea se învaselea la figură în timpul conversației, figura lui Mac Tavish se posomărea.

Șeful de echipaj termina salutând-o cu un aer indiferent și se îndreptă către Hermann.

— Ei bine? întrebă el pe acesta, ai reușit?

– Idiotule! răspunse Mac Tavish nu puteai să-mi spui că-i măritată?

Acest incident renodă prietenia dintre cei doi tovarăși, iar starea matrimonială a servitoarei încetă de a mai fi motiv de rivalitate între ei. Ei începură să vorbească despre altceva. E foarte probabil că noul subiect de discuție le dădea posibilitatea de a se înțelege foarte ușor deoarece ei se înveseliră sgomotos încântați desigur de o idee ce le-a venit.

– Ei, ai să-i spui tu? întreabă Hermann.

– Bine înțeles am să-i spun, răspunse scoțianul.

– Am să te urmez atunci.

– N'ai decât, dar îți interzic să mă întrerupi când vorbesc.

Mac Tavish se apropie de colțul în care Piratul Negru era alături de prințesă. Din nenorocire cei doi tineri nu-i dădură nici o atenție. Ei aveau să-și spună atât de multe lucruri, aveau să-și facă atâtea jurăminte.

N'a început oare viața pentru ei chiar din ziua în care s'au întâlnit?

Șeful echipajului se învârtă împrejurul lor, încercând să le atragă atenția. În sfârșit

el se așeză pe torliu și simți că va adormi în curând.

Hermann în apropierea lui, – aștepta banditul acest moment – căci dorea să vorbească în locul șefului său.

Mac Tavish avea însă mândria lui. El nu voia nici odată ca cineva să-i ia locul, după tot ce a făcut el. Pleoapele sale totuși se îngreunau și el simțea cum oboseala îl năpădește.

Atunci el întrebuiță sistemul pe care l'a mai întrebuițat cândva în mod foarte reușit: scoase pumnalul, și-l așeză în așa fel încât vârful să-i atingă bărbia. Și de data aceasta sistemul a dat rezultatul așteptat. Piratul Negru întoarse capul și observă pe Mac Tavish în această poziție neobișnuită.

El atrase atenția tinerei fete asupra lui, iar scoțianul văzându- se obiect de atențiune, se ridică să vorbească.

În momentul când începu să vorbească Hermann îi atinse cotul.

– Șapca! zise el.

– Ce? întrebă Mac Tavish.

– Scoateți șapca, e mai frumos așa.

Mac Tavish privi furios către bătrânul pirat,

dar ascultă. Celălalt după ce obținut efectul dorit arătându-și importanța, tăcu și lăsă pe Mac Tavish să vorbească.

– Vroiam, spuse acesta din urmă, adică vreau să spun, noi voiam, tovarășul meu și cu mine... să vă facem un cadou de nuntă...

– Va fi bine venit, spuse Piratul Negru.

– Numai, continuă scoțianul, nu putem să-l aducem căci e prea greu. Dacă vreți veniți să-l luați.

Piratul Negru începu să râdă privind tânăra fată.

– Nu vă întrebați ce ar putea fi oare asta? adăugă Mac Tavish.

– Ah Doamne! zise ea, ași îndrăzni să vă întreb dacă ați vrea să fiți buni să-mi spuneți despre ce este vorba.

Încă odată Mac Tavish se scărpină la nas, apoi ridicându-se puțin pentru a șopti ceva în urechea tânărului, ceea ce dealtminteră nici nu se auzise, spuse:

– E comoara lui Calao.

Cei doi prieteni Mac Tavish și Hermann se aflau acum în portul Vera Cruz, – după ce povestea piraților fusese lichidată – de unde fugiseră și nu se mai

revăzuseră de loc de mult timp.

Viața lor de pirați le lăsase o obișnuință atât de puternică încât nu se puteau opri de a se feri de soldații gărzii naționale, cari sus pe chei supravegheau descărcarea navelor.

Așezați pe o țeavă veche de tun ei priveau albastrul mării înspre orizont.

Un mușchetar care îi privea de prea aproape îi făcură să ridice capul. Se ridicară și continuară convorbirea lor mergând.

Cert este, spuse Mac Tavish, care părea că vorbește singur, că noi nu putem pleca fără să dăm un cadou. Comoara lui Calao ar fi cel mai frumos lucru și nu cred că Piratul Negru n'ar vrea să răstoarne insula pentru a o relua.

Hermann aprobă.

-- Intr'adevăr, spuse el, când te gândești că aceasta e considerată pierdută pentru toată lumea, ai pentru ce să redor pirat.

Scotianul îi aruncă o privire pieziș.

-- Numai vorbi prostii, doar suntem oa-

meni cinstiti acum, și să încercăm, să rămânem dar cât privește comoara...

— Ar trebui oare să încercăm să mai vorbim cu Piratul Negru?

Mac Tavish ridică din umeri.

— Asta n'ar servi la nimic. L'ai auzit, doar bine eri.

— Pentru că femeia lui se teme că asta i-ar aduce nenorocire

Mac Tavish se opri din mers, bănuitor, privi în jos, apoi murmură:

— În definitiv poate că are dreptate.

— Crezi și tu în fleacuri de astea, spuse Hermann. Crezi tu că banii pe cari i-am luat așa cum i-am luat pot să ne aducă o nenorocire?

Sendențios, Mac Tavish dădu **exemple**.

— Poți s'o crezi băete, ia te uită la toți acei cari au fost cu noi: „Cap găurit”, El Hablador, Hurli, și tot restul bandei, unde sunt ei acum? Ai schimba locul tău cu ei? Ai observat cum chestiunea a devenit delicată chiar și pentru Piratul Negru când a vrut să se atingă de lada din camera comorilor? Cât despre El Hablador, el a rămas acolo pur și simplu.

Hermann era foarte greu de convins, totuși se lăsa impresionat încet de argumentele subtile ale tovarășului său.

Sufletul lui simplu era surprins de îndoială.

De fapt, ce-i mai rămăsese lui din banii câștigați prin piraterie? Nimic, absolut nimic.

Puținul aur care se mai găsea pe fundul buzunarului provenea dela Piratul Negru, redevenit ducele de Arnolfo. Erau bani curați cu cari și-au cumpărat câte o haină nouă, el și Mac Tavish.

— Totuși, spuse însfârșit Hermann, ai toată dreptatea: În piraterie, mori sărac, și câte odată moartea vine chiar mai înainte de a o dori.

Intorcându-se spre vechiul șef de echipaj, el mai adăugă cu o voce joasă:

— Ar trebui poate să mergem să luăm pe vechii noștri camarazi, asta ar fi mai frumos din partea noastră.

Mac Tavish nu fu de această părere.

— Eu nu mă mai ocup de această bandă, bombăni el, și nici tu nu te vei mai ocupa. N'am avut nici odată simpatie pentru pirați.

— Nici eu n'am murit niciodată de dragul lor, spuse Hermann, sunt într'adevăr oameni cu cari nu te poți înțelege.

Cuvintele schimbate de acești oameni erau într'adevăr pline de înțelepciune, păcat numai că ele n'au ajuns mai devreme în mintea tovarășilor lui „Cap găurit”.

Oare cum spre cinstea lor este interesant faptul că aceste remușcări nu erau întru nimic dictate de împrejurări.

Amândoi erau sinceri, și au dedicat Piratului Negru — căci între ei nu puteau să-l numească altfel pe ducele de Arnaldo — un devotament fără limită. Ei ar fi fost gata să rămână totdeauna cu el chiar fără a mai avea speranța de a revedea casa din „Highlands”, cum visa Mac Tavish, sau căsătoria fericită râvnită de Hermann.

— Totuși, spuse deodată scoțianul, încă nu știu ce o să-i oferim.

Ei rătăceau încet prin oraș, oprindu-se în fața negustorilor de fructe cari umpleau strada, cercetând îndelung dughenele cu argintării.

Tot ce vedeau și le-ar fi plăcut costa prea scump și ei nu aveau de loc în bu-

zunar banii necesari pentru un cadou demn de oferit tinerilor căsătoriți.

Din strada din vale ei coborâra înspre port, unde se găsea și se vindea de toate. Din nenorocire ei erau noi veniți în Vera Cruz, nu cunoșteau pe nimeni și nu puteau lua pe datorie.

Hainele, pălăriile și îmbrăcămintea lor au costat aproape tot ce primiseră ei de la duce. Nu le mai rămăsese amândouă mai mult decât patru dubloni la un loc.

Ei coborâra acum către locul unde marinarilor indieni lucrau cu scoici și lemn și se distrau privind meșterii îndemânatici cări gravau cu cuțitul ornamente în fildeș sau în lemn prețios.

Și deodată Mac Tavish se opri.

Ei ajunseră în fața unui indian care sub un cort termina tocmai de pictat și sculptat dintr'o bucată de lemn o galeră de lungimea antebrațului.

Obiectul era prețios și complicat.

Aceasta, neavând miniatură, era în așa măsură perfectă încât nu-i lipsea nici o frânghie nici o piesă de pe punte.

Și acest model redeșteptă celor doi pi-

rați, amintiri destul de apropiate.

Hermann înțelese gândul amicului său.

El îi aruncă o ochiadă piezișe iar Mac Tavish îi făcu cu ochiui.

– Cât vrei pentru bucata ta de lemn? întrebă el pe indian, evitând de a-i arăta prea multă atenție pentru acel obiect de artă.

Indianul răspunse că vrea zece dubloni.

Asta era o sumă frumoasă.

Trebuie să recunoaștem că Mac Tavish și Hermann avură, în primul moment, intenția de a pune mâna pe obiect, fără să-l plătească. Ar fi fost un lucru foarte ușor, deoarece meseriașul se afla singur în atelier și ei doi, erau înarmați. Nu te debarasezi, de fapt, atât de ușor, de un obicei înrădăcinat și de multe ori se poate observa că și cei mai cinstiți oameni au bandiți printre strămoșii lor. Totuși, bătrânului scoțian nu trebui mai mult de o secundă ca să-și gonească din minte orice intenție necinstită. Nu făcuse doar cu un moment înainte, un jurământ de fidelitate cinstei și onoarei; să-l trădeze acum?

El se tocmi.

Indigenul își micșoră pretenția cu un

dublon, apoi cu încă unul și jumătate, jurându-se că nu poate lăsa mai puțin.

Corabia plăcea din ce în ce mai mult, celor doi prieteni ai Piratului Negru. Ei examinau poleiala aurie, încă proaspătă, lustrul strălucitor, uneltele delicate. Se gândeau că, în schimbul dublonilor cari le lipseau, ar fi putut oferi indigenului, un obiect de valoare.

Din nefericire, nu aveau asupra lor decât armele lor, cele două săbii, amintire vieții trecute și de loc onorabile, cari însă fusese ră cele mai credincioase și mai inseparabile prietene.

Se îndepărtară, sfătuindu-se și reveniră lângă indigen, după ce căzuseră de acord. De asta dată Hermann fu acela care reluă tocmela.

— Dacă ți-am da în plus săbiile noastre ?

Omul, privi cele două arme, nu prea binevoitor.

— Sunt foarte vechi, spuse el.

Mac Tavish insistă asupra lucrăturii mânerului și a gârzii.

— Asta doar îi face valoarea. Vezi a-

ceasta lamă? a fost cizelată din metalul cel mai bun. Uite, i se mai văd încă loviturile de ciocan... și apoi are inițiale și o coroană... o coroană de marchiz...

Muncitorul își ridică ochii.

— Ești marchiz d-ta? întrebă el.

Nu, eu nu sunt, răspunse Mac Tavish cu un aer puțin încurcat, dar prietenul care mi-a dat-o a fost.

Indigenul, după ce examină minuțios cele două săbii, se declară gata să încheie afacerea. Dar, voia, ca pe lângă arme, să capete, în schimbul corabiiei sale, și cei patru dubloni pe cari stia că cei doi clienți îi posedau.

Fostii pirati trebuira să cedeze. Apoi, Mac Tavish și Hermann, cu obiectul de artă în mână, se îndreptară spre palatul guvernatorului. De asta dată erau dezarmați și fără nici un ban în pungă. Nimic din trecuta carieră nu se mai afla asupra lor. Abandonaseră totul pe altarul afecțiunii ce o purtau Piratului Negru. Și, în timp ce mergeau, nici o melancolie, nici un regret, nu le umbrea gândurile. Se gândeau numai la bucuria Ducei, la li cărul de s

tisfacție pe care-l va avea, fără îndoială, în clipa în care îi vor oferi noul cadou.

– Să așteptăm, hotărî Mac Tavish, până ce va pleca toată lumea din jurul lui și al prințesei.

Din nefericire, în momentul în care pășiră pe poarta locuinței rezervate Piratului Negru, ei observară că ducele se pregătea să plece. Era întovărășit de prințesă, soția lui; se căsătoriseră cu două zile înainte, într'un decor sărbătoresc. Când, îi văzu pe cei doi tovarăși, Ducele de Arnolde se opri.

– Unde n'aiba vă duceți cu barca aia în brațe? îi întrebă el.

Nici Mac Tavish, nici Hermann, nu găsiră cuvintele cari le trebuiau pentru răspuns; luați pe scurt, ei numai știau dacă trebuie să ofere cadoul sau să spue vre-o minciună.

Într'un târziu, Mac Tavish folosind înalta autoritate pe care i-o conferea fostul său grad în piraterie, întrebă:

– Nu-i așa că e frumos, domnule Duce?

Piratul Negru luă corabia în brațe și, privind-o, răspunse:

— E minunată, nu-i lipsește nimic. Privește, doamnă...

Și el oferi prințesei, frumosul obiect de artă.

— Asta-i intrarea spre aparrament. Aci se află ușa cabinei în care ai fost închisă... Ah! uite și mica ușă spre culoar!... De aici am fugit și aici, tată, balconul pe care te-ai aflat, când te-am cerut în căsătorie.

Cu ochii încă ațintiti asupra corabiei, el o înapoie lui Mac Tavish; scoțianul însă nu manifesta de loc dorința de a o relua.

— Domnule Duce, zise el, e pentru dvs.

— Pentru mine?

Hermann izbucni, atunci, curagios:

— Da, e cadoul nostru de recunoștință ca am scăpat din ghiarele lui Calao și el Hablador. O mică amintire din partea noastră...

Scoțianul, aruncă tovarășului său o privire teribilă; Hermann trecea încă odata peste principiile erarhice și îi tăia vorba din gură.

Dar bucuria Piratului Negru și a prințesei era atât de mare, atât de nestăvilită față de atenția lor, încât Mac Tavish se simți recompensat, nu numai pentru des-

considerarea amorului său propriu, ci și pentru pierderea săbiei sale.

*
* *
*

Piratul Negru, redevenise ducele d'Arnoldo, își recăpătase personalitatea de altă dată și era cel mai vesel aristocrat din Vera Cruz.

Pirații pocăliți de pe bordul corăbiei spaniole se înrolară sub ordinele sale, jurând că-l vor sluji până la moarte. pe el și pe prințesă. Erau cu toții acolo, îmbrăcați în costume noi, mai mândri decât soldații din armata regulată a guvernatorului. Desigur, nu formau o gardă demnă pentru paradă, deoarece câțiva dintre ei aveau o mutră direct îngrozitoare. dar erau o gardă sigură.

După cum spuneam, Ducele voia să iasă când îl întâlnise pe Mac Tavish. Acum, nu se mai gândea însă la acest lucru. Apropriindu-se de acela care îl protejase în timpul teribilului asalt asupra trupelor lui Calao, îl buși, cu lovituri prietenești, până când fostul șef de echipaj își pierdu respirația, spunând: „Bătrân zurbagiu de căr-

ciumia... vanator intometal al marilor

Asta îl făcea pe Mac Tavish să râdă cu lacrimi.

Piratul Negru se hotărî apoi să sărbătorească numaidecât acest eveniment; ceru vin și pahare pentru toată lumea. Se organizează pe loc o masă, pe care prințesa o prezidă cu surâsul ei fermecător și la care fură invitați toți oamenii guvernatorului. Corabia-miniatură fu transportată în salonul oficial și aranjată la loc de cinste.

După câteva minute, Piratul Negru îl chemă pe Mac Tavish și pe Hermann pentru o discuție serioasă.

— Fi sincer, se adresa el scoțianului, și spune-mi ce pot să fac pentru tine? Spuneai că vrei să te înapoezi în Scoția, e adevărat? N'ai putea să te obișnuiești să rămâi aci?

Bătrânul pirat privi îndelung spre singurul om pentru care simțea o afecțiune. Ochii i se împâienjenira de lacrimi. Își spunea că e greu să se despartă de toți acei cu care străbătuse drumurile morții. Dar în fundul inimei sale mai trăiau amintirile copilăriei la gândul său apăreau, în fie-

care clipa, suavele imagini ale colinelor verzi, pe unde pășteau oi cu coarnele întoarse. El revedea lacurile dela picioarele colinelor și sărmanele căsuțe din jur, toate pline de bogate amintiri.

— Domnule Duce, murmură el într'un târziu, voi muri poate, dar vreau să revăd Scoția.

Piratul Negru îl bătu pe umăr.

— Te vei reîntoarce în Scoția, Mac Tavish și eu voi merge cu tine.

Cât despre Hermann, el se resemnase să rămână la Vera Cruz deoarece, cu o seară înainte, întâlnise în bucătăriile guvernatorului câteva servitoare, cari aveau exact genul de figură ce-i plăcea lui...

S F A R Ș I T